

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமானுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

(எம்பெருமானார் – திருவரங்கம் பெரியகோயில்)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை

(அத்யாயம் - 1)

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கீதாபாஷ்யம்
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த தாத்பர்யசந்த்ரிகை
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரசைஷி
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு

மேலே உள்ளவற்றின்
வடமொழி மூலமும்
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (ச்லோகம் - 5)

5. अस्थान स्नेह कारुण्य धर्म अधर्म धियाऽऽकुलम् पार्थ प्रपन्नम् उद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम्

அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்ம அதர்ம தியா ஆகுலம்
பார்த்தம் ப்ரபந்நம் உத்திச்ய சாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்

பொருள் - தகாத உறவினர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் உண்டாகும் அன்பு மற்றும் இரக்கம் காரணமாக தர்மயுத்தம் என்பதை அதர்மம் என்று கருதும் மயக்கம் உண்டானது. இப்படியாகக் கலக்கம் கொண்டவனும், தன்னை சரணம் புகுந்தவனும் ஆகிய அர்ஜுனனைக் குறித்து கீதாசாஸ்த்ரத்தின் முதல் அத்யாயம் உண்டானது.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஐந்தாம் ச்லோகத்திற்கு ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்த கீதார்த்த ரகஷ) - एवं शास्त्रार्थं षट्त्रयार्थश्च चतुर्भिस्लोकैस्संगृहीतः । परमष्टादशभिः श्लोकैः प्रत्यध्यायमर्थास्संगृह्यन्ते । तत्र शोकतदपनोदनरूपकथावान्तरसङ्गत्या महर्षिणा प्रथमद्वितीयाध्यायविभागे कृतेऽपि शास्त्रतदुपेक्षातरूपार्थं विभागज्ञापनाय द्वितीयैकदेशमपि प्रथमस्लोकेन संगृहाणति । तद्व्यञ्जनाय च तमुवाच हृषीकेशः इत्यस्मात्पूर्वम् अर्थव्याख्यानपूर्वकमयं श्लोको । भाष्यकारैरुदाहृतः - एवमस्थाने समुपस्थित स्नेह कारुण्याभ्यामप्रकृतिं गतं क्षत्रियाणां युद्धं परमधर्मम् अप्यधर्मं मन्वानं धर्मबुभुत्सया च शरणागतं पार्थमुद्दिश्य आत्मयाथात्म्यज्ञानेन युद्धस्य फलाभिसन्धिरहितस्यात्म प्राप्त्युपायताज्ञानेन च विनाऽस्य मोहो न शाम्यतीति मत्वा भगवता परमपुरुषेण अत्यात्म शास्त्रावतरणं कृतम् । तदुक्तम् अस्थान स्नेह कारुण्य धर्माधर्मधियाऽऽकुलम् । पार्थ प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृतम् ॥ इति ।

(மேலே உள்ள ரகசியின் தமிழாக்கம்) – இவ்விதமாக கீதாசாஸ்த்ரத்தின் முக்கியமான பொருளும், ஷட்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பாகத்தின் பொருளும், கடந்த நான்கு ச்லோகங்களில் உரைக்கப்பட்டன. இனியுள்ள பதினெட்டு அத்யாயங்கள் மூலமாக ஒவ்வொரு அத்யாயத்தின் பொருளும் சுருக்கமாக உரைக்கப்படவுள்ளன. இவற்றில் அர்ஜுனன் துயரம் கொள்வதும், அந்தத் துயரத்தை எம்பெருமான் போக்குவதும் எனவுள்ள கதைகளைப் பிரிவுகளாகக் கொண்டு, வ்யாஸர் இரண்டு அத்யாயங்களாக அருளிச்செய்தார். ஆயினும் தொடக்கம் முதலாக இரண்டாம் அத்யாயம் பதினொராவது ச்லோகம் முடிய உள்ள ச்லோகங்கள் சாஸ்த்ரத்தின் தொடக்கமாகக் கூறப்பட்டவை என்னும் காரணத்தால் அவற்றின் பொருளை இந்த ஒரே ச்லோகத்தில் கூறுகிறார். இப்படியாக ஆளவந்தாரின் திருவுள்ளத்தில் இருந்தது என்பதைக் காட்டும்விதமாக எம்பெருமானார் தனது ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் இரண்டாம் அத்யாயம் ஒன்பதாவது ச்லோகத்தினுடைய வ்யாக்யானத்தில் இந்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தின் பொருளை விவரித்துள்ளார். அந்த வரிகள் பாஷ்யத்தில் - ஏவமஸ்தானே ஸமுபஸ்தித ஸ்நேஹ காருண்யாப்யாம் ப்ரக்ருதிம் கதம் ஷட்த்ரியாணாம் யுத்தம் பரமதர்மம் அப்யதர்மம் மந்வாநம் தர்மபுபுதஸ்யா ச சரணாகதம் பார்தமுத்திச்ய ஆத்மயாதாத்மயஜ்ஞானேந யுத்தஸ்ய பலாபிஸந்திரஹிதஸ்யாத்ம ப்ராப்த்யுபாயதாஜ்ஞானேந ச விநா அஸ்ய மோஹோ ந சாம்யதீதீ மத்வா பகவதா பரமபுருஷேண அத்யாத்ம சாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் ததுக்தம் அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியா ஆகுலம் பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திச்ய சாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் - வரக்கூடாத நேரத்தில் உண்டாகிய பாசம், யுத்தம் செய்வது ஷட்த்ரிய தர்மம் என்ற போதிலும் யுத்தம் செய்வதை அதர்மமாக நினைத்தல், கண்ணனிடம் சரணம் என்று புகுந்து தனக்கு உண்டான வழியை உபதேசிக்கும்படிக் கூறுதல் - இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அர்ஜுனன் இருந்தான். அவனைப் பார்த்த கண்ணன் தனது மனதில், “இவனுக்கு ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானம் பிறக்க வேண்டும். எந்தவிதமான பற்றும், பலனும் எதிர்பாராமல் இப்போது போர் புரிவதன் மூலம் இவனுக்கு ஆத்மஞானம் பிறக்கும். அதன் பிறகே இவன் மயக்கம் நீங்கும்”, என்று எண்ணினான். இதனை ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் (5) – அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியா பார்த்தம் ப்ரபந்நம் உத்திச்ய சாஸ்த்ர அவதரணம் க்ருதம் - தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாத நண்பர்கள், உறவினர்கள் மீது உள்ள கருணை மற்றும் பற்று காரணமாக தர்மத்தை அதர்மம் என்று அர்ஜுனன் எண்ணினான்; தன்னிடம் சரணம் என்று புகுந்த அர்ஜுனனுக்கு கண்ணன் இந்த கீதா சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்தான் என்று அருளிச்செய்தார் - என்று உள்ளது.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஐந்தாம் ச்லோகத்தின் ரகசிய தொடர்ச்சி) - अस्थान शब्दोऽत्र स्नेह कारुण्ययाभ्यामेवान्वेतव्यः । धर्मोऽप्यधर्मधीः ; शुक्तिकारजतधीरिति वत् ।

प्रकृतिभ्रंशहेतुतया निमित्तभूताभ्याम् अस्थान स्नेह कारुण्याभ्यां जाता धर्माधर्मधीः
अस्थान स्नेह कारुण्य धर्माधर्मधीरिति अत्र भाष्याभिप्रायः पन्धुस्नेह परया च कृपया
धर्माधर्मपयेन च अतिमात्रसन्नसर्वाङ्गः इति प्रथमाध्यायान्त भाष्यानुसारेण
धर्माधर्मभयाकुलम् इति पाठो त्रयाणां द्वन्द्वः । धर्माधर्मभयं रज्जुसर्पपयमितिवत् । उद्दिश्य
व्याजीकृत्येत्यर्थः । तदेतत्सूचितमारम्भे पाण्डुतनय युद्धप्रोत्साहनव्याजेन इति ।
प्रपन्नत्वात्मुद्दिश्यैवेति वा विवक्षितम् । तदापि सूचितम् अस्य मोहो न शाम्यतीती मत्वा
इति । तदत्र तमुवाच इत्यादि स्लोकपर्यन्तो ग्रन्थः शास्त्रावताररूपः । तावत्
संग्रहणायत्र स्लोके प्रथमाध्याय इत्यनुक्तिः अस्ति ह्युत्तरेषु सप्तदशसु तत्तदध्यायग्रहणम्
। अनन्तरे च संग्रहश्लोके नत्वेवाहं जातु नासम् इत्यादेरथमभिप्रेत्य द्वितीय ग्रहणम् ।

(மேலே உள்ள ரகஷயின் தமிழாக்கம்) - தகாத இடத்தில் உண்டான அன்பு, தயை ஆகியவற்றின் காரணமாக, தர்மத்தில் அதர்மம் என்னும் எண்ணம் உண்டாகியது என்பது எம்பெருமானாரின் கீதாபாஷ்ய சிந்தனையாகும். இதனை ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் முதல் அத்யாயத்தில் - பந்துஸ்நேஹ பரயா ச க்ருபயா தர்மாதர்மபயேந ச அதிமாத்ரஸந்நஸர்வாங்க: - உறவினர்களிடம் கொண்ட ப்ரீதியாலும், அதிகமான கருணையாலும், தர்மத்தை அதர்மம் என்று எண்ணியதால் உண்டான பயம் காரணமாகவும் ஒடுங்கிய உடல் உறுப்புகளைக் கொண்டவனாய் - என்று உள்ளதைக் காணலாம். ஆக தர்மாதர்மபயாகுலம் என்று படித்தால், “பந்துக்களிடம் அன்பாலும், கருணையாலும், தர்மத்தை அதர்மம் என்று தெரிந்து கொண்டதினாலும்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். தர்மாதர்மபயம் என்றால் கயிறு ஒன்றைப் பாம்பு என எண்ணினால் வரும் பயம் போன்ற பதம் என்று கொள்ளவேண்டும். “உத்திச்ய” என்றால் “ஒரு காரணமாக வைத்தபடி” என்று பொருள். இந்தக் கருத்தும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த வரிகள் - பாண்டுதநய யுத்தப்ரோத்ஸாஹநவ்யாஜேந - பாண்டுவின் புத்திரனை யுத்தத்தில் உற்சாகப்படுத்த வேண்டும் என்னும் காரணத்தைக் குறித்து - என்பதாகும். “ப்ரபன்னன்” என்பதன் மூலம் தன்னைக் குறித்து சரணாகதி செய்ததால் அர்ஜுனனைக் குறித்து உபதேசித்தான் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. இதனை கீதாபாஷ்யத்தில் - அஸ்ய மோஹோ ந சாம்யதீதீ மத்வா - அர்ஜுனனின் மயக்கம் தீராது - என்று கூறினார். ஆக, முதல் அத்யாயம் தொடங்கி, இரண்டாம் அத்யாயம் பதினோரு ச்லோகம் முடிய உள்ள அனைத்தும் கீதா சாஸ்த்ரத்தின் அவதாரிகையே ஆகும். இப்படியாக உள்ள பல கீதாச்லோகங்களின் அர்த்தங்கள் இந்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே, இந்த ச்லோகத்தில் “முதல் அத்யாயத்தில்” என்று கூறவில்லை. ஆனால் அடுத்துள்ள அனைத்து கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகங்களிலும் அந்தந்த

அத்யாயங்கள் கூறப்பட்டன. அடுத்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தில் “இரண்டாவது அத்யாயம்” என்று கூறுவதன் மூலம் “நத்வேவாஹம் ஜாது நாசம் என்று தொடங்கும் இரண்டாம் அத்யாயம் முதலாக” என்று உணர்த்துகிறார்.

(கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஐந்தாம் ச்லோகத்தின் ரசைஷ தொடர்ச்சி) - स च द्वितीयन्ते व्याख्यानपूर्वक मुद्धृतः - एवमात्मयाथात्म्यं यद्वाख्यस्य च कर्मणस्तत् प्राप्तिसाधनतामजानतश् शारीरात्म ज्ञानेन मोहितस्य तेन च मोहिन युद्धान्निवृत्तस्य मोहशान्तये नित्यात्मविषया सांख्यबुद्धिस्तत्पूर्विका च असङ्ग कर्मानुष्ठानरूप कर्मयोग विषया बुद्धिः स्थितप्रज्ञतायोगसाधनभूता द्वितीयाध्याये प्रोक्ता । तदुक्तम् - नित्यात्मासङ्गकर्महागोचरा सांख्ययोगधीः । द्वितीये स्थितधीलक्षा प्रोक्ता तन्मोहशान्तये इति ॥

(மேலே உள்ள ரசைஷயின் தமிழாக்கம்) – அடுத்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகமானது இரண்டாம் அத்யாயத்தின் இறுதியில் உள்ள கீதாபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யானத்துடன் உள்ளது. அந்த பாஷ்யமானது - ஏவமாத்மயாதாத்மயம் யத்தாக்யஸ்ய ச கர்மணஸ்தத் ப்ராப்திஸாதநதாமஜாநதச் சாரீராத்ம ஜ்ஞானேந மோஹிதஸ்ய தேந ச மோஹிந யுத்தாந்நிவ்ருத்தஸ்ய மோஹசாந்தயே நித்யாத்மவிஷயா ஸாங்க்யபுத்திஸ்தத்பூர்விகா ச அஸங்க கர்மாநுஷ்டாநரூப கர்மயோக விஷயா புத்தி: ஸ்திதப்ரஜ்ஞதாயோகஸாதநபூதா த்விதீயாத்யாயே ப்ரோக்தா - ஆத்மாவின் உண்மையான நிலை, இத்தகைய ஆத்மாவை அடைய யுத்தமே சஷத்ரியர்களுக்கு உபாயம் போன்றவற்றை அர்ஜுனன் அறியாமல் இருந்தான். மேலும் அவன், இந்த மயக்கம் காரணமாக யுத்தத்தில் இருந்து வெளியேறவும் முயற்சித்தான். எனவே அவனுக்கு ஸாங்க்யம் என்ற ஞானம் அல்லது ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவு போதிக்கப்பட்டது. மேலும் யோகம் அல்லது பலனில் விருப்பம் இல்லாது கர்மம் இயற்றும் மார்க்கமும் விளக்கப்பட்டது. இவை இரண்டும் அசைக்க இயலாத ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது. இதனையே ஆளவந்தார் தனது கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் கீழே உள்ள வரிகளின் மூலம் கூறினார் - நித்யாத்மஸங்க கர்மேஹாகோசரா ஸாங்க்ய யோகதீ: த்விதீயே ஸ்திததீ லசஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹ சாந்தயே – என்று உள்ளது.

धृतराष्ट्र उवाच

धर्म क्षेत्रे कुरु क्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।

मामकाः पाण्डवाच्चैव किमकुर्वत सञ्जय ॥१॥

த்ருதராஷ்ட்ர உவாச

தர்ம சேஷத்ரே குரு சேஷத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: |

மாமகா: பாண்டவாச்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ||௧||

(ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாத்தபர்ய சந்த்ரிகை - ச்லோகம் 1-1) धर्मक्षेत्रे - धर्मस्य स्थानभूते समराध्वरसमुचिते इति भावः । कुरुक्षेत्रे - पाण्डवधार्तराष्ट्राणां स्वकूटस्थनामोपलक्षितत्वेन बहुमानविषय इति भावः । युयुत्सवः समवेताः मिथः प्रत्यनीकरूपेण व्यूढा इत्यर्थः । च, एव, इत्यव्यय द्वयम् अनतिरिक्तार्थम्; यद्वा समस्त भूमण्डलवर्तिनां राज्ञां तत्र समाहारेऽपि तादर्थ्याद्वयमेव तथाभूदित्येवकाराभिप्रायः । अकुर्वत इत्यात्मनेपदेन कर्त्रभिप्राय क्रियाफल विषयेण स्वार्थतोक्ता ॥

(மேலே உள்ள தாத்தபர்ய சந்த்ரிகையின் தமிழாக்கம்) - “தர்மசேஷத்ரே = தர்மம் செய்வதற்கு ஏற்றதான இடம்” என்பதன் மூலம் யுத்தம் என்னும் யஜ்ஞம் இயற்றுவதற்கான இடம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. “குரு சேஷத்ரே” என்றால் - பாண்டவர்களுக்கும், த்ருதராஷ்ட்ரனின் புத்திரர்களுக்கும் தங்கள் உறவினர்களுடன் கூடியுள்ளதான காரணமாக வெகுமானம் செய்யவேண்டியதான இடம் - என்று பொருள். “யுயுத்ஸவ: ஸமவேதா:” என்றால் ஒருவொருக்கொருவர் விரோதம் கொண்டபடி யுத்தத்திற்கான அணிவகுத்து நிற்கின்ற - என்று பொருள். “ச மற்றும் ஏவ” ஆகிய இரண்டு பதங்கள் ஒரே பொருளை உணர்த்தவல்லவை ஆகும். அல்லது - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து அரசர்களும் இந்த இரண்டு பிரிவினர்களுக்கு உதவி செய்யும் விதமாக அங்கு கூடியபடியால், இந்த இருவரும் மட்டுமே முக்கியமானவர்கள் என்பதை “ஏவ” என்பது உணர்த்துகிறது.

सञ्जय उवाच

धृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्यूढं दुर्योधनस्तदा ।
आचार्यम् उपसङ्गम्य राजा वचनम् अब्रवीत् ॥२॥

ஸஞ்ஜய உவாச

த்ருஷ்ட்வா து பாண்டவாநீகம் வ்யூடம் துர்யோதநஸ்ததா |
ஆசார்யம் உபஸங்கம்ய ராஜா வசனம் அப்ரவீத் ||௨||

பொருள் - ஸஞ்ஜயன் கூறுவது: அரசனாகிய துரியோதனன் அங்கு அணிவகுத்து நிற்கின்ற பாண்டவர்களின் படையைக் கண்டான். அதன் பின்னர் தனது ஆசார்யரான துரோணாச்சார்யரின் அருகில் சென்று பின்வருமாறு உரைத்தான்.

पच्यैतां पाण्डु पुत्राणाम् आचार्य महतीं चमूम् ।
व्यूढां द्रूपद पुत्रेण तव चिष्येण धीमता ॥३॥

பச்யைதாம் பாண்டு புத்ராணாம் ஆசார்ய மஹதீம் சமூம் |
வ்யூடாம் த்ருபத புத்ரேண தவ சிஷ்யேண தீமதா ||௩||

பொருள் - ஆசார்யரே! உங்களது சிஷ்யனும், அறிவுள்ளவனும், பாஞ்சால அரசனான துருபதனின் புத்திரனும் ஆகிய த்ருஷ்டத்யும்னன் தலைமையில் அணிவகுத்து நிற்பதும், மிகவும் பெரியதும் ஆகிய இந்த பாண்டவர்களின் ஸேனையைப் பாருங்கள் (குறிப்பு: துரோணரைக் கொள்வதற்காக யாஜர் மற்றும் உபயாகர் என்னும் இரு அந்தணர்களை வைத்து துருபதன் யாகம் செய்தான். இதன் விளைவாகப் பிறந்தவனே த்ருஷ்டத்யும்னன் ஆவான்).

अत्र चूरा महेष्वासा भीमार्जुन समा युधि ।
युयुधानो विराटश्च द्रूपदश्च महारथः ॥४॥
धृष्टकेतुश्चेकितानः काचिराजश्च वीर्यवान् ।
पुरुजित् कुन्तिभोजश्च चैव्यश्च नरपुङ्गवः ॥५॥
युधामन्युश्च विक्रान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान् ।

सौभद्रो द्रौपदेयाच्च सर्व एव महारथः ॥६॥

அத்ர சூரா மஹேஷ்வாசா பீமார்ஜுன ஸமா யுதி |
 யுயுதானோ விராடச்ச த்ருபதச்ச மஹாரத: ||ச||
 த்ருஷ்டகேதுச்சேகிதாந: காசிராஜச்ச வீர்யவான் |
 புருஜித் குந்திபோஜச்ச சைப்யச்ச நரபுங்கவ: ||ரு||
 யுதாமந்யுச்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாச்ச வீர்யவான் |
 ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாச்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரத: ||சு||

பொருள் - சிறந்த வில்லாளிகளும், யுத்தத்தில் பீமன் மற்றும் அர்ஜுனன் போன்றவர்களுக்கு நிகரானவர்களும், சூரர்களும் ஆகிய அரசர்கள் பாண்டவர்களின் ஸேனையில் உள்ளனர். அவர்கள் - யுயுதானன், விராடன், சிறந்த தேராளியான துருபதன், த்ருஷ்டகேது, சேகிதானன், வீர்யம் நிறைந்த காசிராஜன், புருஜித், குந்திபோஜராஜன், மனிதர்களின் சிறந்த சைப்யன், பராக்கரம் கொண்ட யுதாமந்யு, வீரம் நிறைந்த உத்தமௌஜா, சுபத்திரையின் புத்திரனான அபிமன்யு, த்ரௌபதியின் புத்திரர்களான உபபாண்டவர்கள் ஆவர். இவர்கள் அனைவருமே சிறந்த தேராளிகள் ஆவர்.

குறிப்பு - யுயுதானன் என்பவன் அர்ஜுனனின் சிஷ்யன், இவன் ஸாத்யகி எனப்படுவான், யாதவ வம்ச அரசனாகிய சினி என்பவரின் புத்திரன், யாதவர்களிடையே உண்டான கலகத்தில் இறந்தான். விராடன் என்பவன் மத்ஸ்ய தேசத்தின் அரசன், இவருடைய பெண்ணான உத்தரை என்பவளை அர்ஜுனனின் புத்திரன் அபிமன்யு மணந்தான், இவன் பாரதப்போரில் இறந்தான். துருபதன் என்பவன் பாஞ்சால நாட்டின் அரசன், இவன் செய்த யாகவேதியிலிருந்து த்ருஷ்டத்யும்னனும், க்ருஷ்ணை என்னும் திரௌபதியும் தோன்றினார்கள், இவன் துரோணரால் கொல்லப்பட்டான். த்ருஷ்டகேது என்பவன் சேதி நாட்டின் மன்னன், இவன் சிசுபாலனின் புத்திரன், இவன் துரோணரால் கொல்லப்பட்டான். சேகிதானன் என்பவன் வ்ருஷ்ணி வம்சத்தைச் சார்ந்தவன், இவன் துரியோதனனால் கொல்லப்பட்டான். புருஜித் மற்றும் குந்திபோஜராஜன் ஆகிய இருவரும் குந்தியின் உடன்பிறந்தவர்கள், இவர்கள் துரோணரால் கொல்லப்பட்டார்கள். சைப்யன் என்பவன் யுதிஷ்டிரரின் மாமனார், இவரது பெண்ணான தேவிகாவை யுதிஷ்டிரர் மணந்தார். யுதாமந்யு மற்றும் உத்தமௌஜா ஆகிய இருவரும் சகோதரர்கள், இவர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது அச்வத்தாமனால் கொல்லப்பட்டனர். அபிமன்யு என்பவன் க்ருஷ்ணனின் தங்கையான சுபத்திரைக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் பிறந்தவன், இவனது புத்திரன் பரீசுஷித் ஆவான். உபபாண்டவர்கள் என்பவர்கள் யுதிஷ்டிரர், பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன் மற்றும் ஸஹதேவன் ஆகியோருக்கும் திரௌபதிக்கும் பிறந்த ப்ரதிவிந்த்யன், ஸுதஸோமன், ச்ருதகர்மா, சதானீகன் மற்றும்

ச்ருதஸேனன் என்பவர்கள் ஆவர், இவர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது அச்வத்தாமனால் கொல்லப்பட்டனர்.

अस्माकं तु विचिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम ।
नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान्ब्रवीमि ते ॥७॥

அஸ்மாகம் து விசிஷ்டா யே தாந்நிபோத த்விஜோத்தம |
நாயகா மம சைந்யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்தம் தாந்ப்ரவீமி தே ||௭||

பொருள் - அந்தணர்களில் சிறந்தவரே! நமக்குள் யார் விசேஷமாக உள்ளார்களோ, எனது ஸேனைக்கு யார் தளபதிகளாக உள்ளனரோ அவர்களை நீவிர் நன்றாக அறியும்விதமாக நான் கூறுகிறேன். நீங்கள் கேட்பீர்களாக.

भवान् भीष्मञ्च कर्णञ्च कृपञ्च समितिञ्जयः ।
अच्वत्थामा विकर्णञ्च सौमदत्तिस्तथैव च ॥८॥

பவாந் பீஷ்மச்ச கர்ணச்ச க்ருபச்ச ஸமிதிஞ்ஜய: |
அச்வத்தாமா விகர்ணச்ச ஸௌமத்திஸ்ததைவ ச ||௮||

பொருள் - துரோணராகிய நீங்கள், பீஷ்மர், கர்ணன், யுத்தத்தில் எதிரிகளை வெல்வதை தனது ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட க்ருபாச்சார்யர், அச்வத்தாமன், விகர்ணன், ஸோமதத்தனின் புத்திரனான பூரிச்ரவஸ், மேலும் ...

குறிப்பு - க்ருபாச்சார்யர் என்பவர் சரத்வான் என்னும் மஹரிஷியின் புத்திரர் ஆவார், இவர் சந்தனு மஹாராஜனின் க்ருபையுடன் வளர்ந்ததால் க்ருபன் என்னும் பெயர் பெற்றார். அச்வத்தாமன் என்பவன் துரோணரின் புத்திரன் ஆவான். விகர்ணன் என்பவன் த்ருதராஷ்ட்ரனின் நூறு புத்திரர்களில் ஒருவன் ஆவான், இவன் மட்டுமே திரௌபதிக்காக துரியோதனின் சபையில் பேசினான், இவன் பீமனால் கொல்லப்பட்டான். பூரிச்ரவஸ் என்பவன் சந்தனு மஹாராஜனின் மூத்த சகோதரரின் பேரன் ஆவான், இவன் ஸாத்யகியால் கொல்லப்பட்டான்.

अन्ये च बहवः चूरा मदर्थे त्यक्तजीविताः ।
नाना चस्त्र प्रहरणाः सर्वे युद्ध विचारदाः ॥९॥

அந்யே ச பஹவ: சூரா மதர்தே த்யக்தஜீவிதா: |
நாநா சஸ்த்ர ப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்த விசாரதா: ||௯||

பொருள் - இருமுறை பிறவி கொண்ட அந்தணர்களில் சிறந்தவரே! வேறு பல சூரர்களும் நமது ஸேனையில் உள்ளனர். இவர்கள் எனக்காகத் தங்கள் உயிர் வாழும் ஆசையைக் கைவிட்டவர்கள்; பலவிதமான ஆயுதங்கள் மற்றும் கருவிகளை உடையவர்கள்; அனைவரும் போர்க்கலையில் வல்லவர்கள் ஆவர்.

अपर्याप्तं तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।
पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं भीमाभिरक्षितम् ॥१०॥

அபர்யாப்தம் ததஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம்
பர்யாப்தம் த்விதமேதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம்

பொருள் - எனவே பீஷ்மரால் காக்கப்படும் நமது ஸேனையானது, பாண்டவர்களின் படையை வெற்றி கொள்ளப் போதுமானது அல்ல; பீமனால் காக்கப்படும் பாண்டவர்களின் ஸேனையானது நமது ஸேனையை வெற்றி கொள்ளப் போதுமானது ஆகும்.

अयनेषु च सर्वेषु यथाभागम् अवस्थिताः ।
भेषम एवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि ॥११॥

அயநேஷு ச ஸர்வேஷு: யதாபாகமவஸ்திதா:
பீஷ்மமேவாபிரக்ஷந்து பவந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி

பொருள் - தனது படையின் மஹாரதிகளிடம் துரியோதனன், "நீங்கள் அனைவருமாக அனைத்து வழிகளிலும், உங்களுக்கு உரிய இடத்தில் நின்றபடி பீஷ்மரைச் சூழ்ந்து காப்பாற்றுங்கள்", என்றான்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த கீதாபாஷ்யம் (ச்லோகம் 1-2 முதல் 1-11 வரை உள்ள ச்லோகத்திற்கானது) - दुर्योधनः स्वयम् एव भेमाभिरक्षितं पाण्डवानां बलं, आत्मीयं

च भीष्माभिरक्षितं बलं अवलोक्य, आत्म विजये तस्य बलस्य पर्याप्तताम्, आत्मीयस्य बलस्य तद्विजये चापर्याप्तताम् आचार्याय निवेद्य, अन्तर् विषण्णोऽभवत् ॥१.२-११ ॥

மேலே உள்ள பாஷ்யத்தின் தமிழாக்கம் - (ச்லோகம் 1-2 முதல் 1-11 வரை) பீமனால் காக்கப்படும் பாண்டவர்களின் ஸேனையை துரியோதனன் பார்த்தான். பீஷ்மரால் காக்கப்படும் தனது ஸேனையையும் பார்த்தான். பின்னர் தனது ஆசார்யரான த்ரோணரிடம் - கௌரவர்களான நம்மை அழிக்கத் தயாராக உள்ள பீமனால் ரக்ஷிக்கப்படும் ஸேனை கௌரவர்களை அழிக்கப் போதுமானது; ஆனால் பாண்டவர்களை வெற்றி கொள்ள நமது ஸேனை போதாது - என்றான். இதன் மூலம் அவன் மனவருத்தம் வெளிப்பட்டது.

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாற்பர்ய சந்திரிகை - (ச்லோகம் 1-2 முதல் 1-11 முடிய)
 एवं सुयोधन विजयबुभुत्सया कृतस्य प्रच्यस्य "यत्र योकेश्वरः" इति साक्षादुत्तरं वक्ष्यन्, तत्प्रत्यायनार्थम् अखिलम् अवान्तर वृत्तमपि सञ्जय उवाच - धृष्ट्वाति । पाण्डवानीकं व्यूढं धृष्ट्वाति सुयोधनस्य धैर्यभ्रंसहेतुः । तदधीनो धैर्यभ्रंशरूपोऽवस्थाविशेषः तुशब्देन सूच्यते । धृष्ट्वेत्यादिरनुनादयन्नित्यन्तस्याव्यक्तांशं व्यञ्जयति - दुर्योधन इत्यादिना अकथयदित्यन्तेन । संज्ञार्थं सम्यग्ज्ञानार्थम्; संज्ञया परिसंख्यानार्थं वा । तत्र अन्तर्विषण्णोऽभवत् इत्यन्तेन भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि इत्येतदन्तं । अपर्याप्तम् इति च्लोकस्यायमर्थः - तत् तस्मात्; अस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितमपर्याप्तं परबलविजयाय नालम्; इदं त्वेतेषां पाण्डवानां बलं भीष्माभिरक्षितं पर्याप्तमस्मद्वल विजयायालम् - इति । नन्वितमनुपपन्नं तद्वलमिति सामानाधिकरण्य प्रतीतिभङ्गायोगात्; पूर्वत्र च परबलस्वबलयोः सामर्थ्यासामर्थ्य हेतूपन्यासाभावात् । न च भीष्मद्रोणादिरक्षितं स्वबलमयमसमर्थं मन्यते । प्रबलानामेव हि भीष्मद्रोणादीनां वधः सोपाधिकः । "न भेतव्यं महाराज" इत्यादिषु च बहुशः स्वबलस्यैव सामर्थ्यं दुर्योधनेनोपन्यस्तम् । न चदनीं तद् विपरीत प्रतीतौ कारणमास्ति । द्वितीयदिवसारम्भे च दुर्योधन एवं वक्ष्यति - "अपर्याप्तं तदस्माकं बलं पार्थाभिरक्षितम् । पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं पार्थवसत्तमाः" इति । तत्र चास्माकमपर्याप्तमित्येवान्वयः; न पुनरस्माकं बलमिति । ततोऽत्रापि तथैव वचनव्यक्तिरुचिता । तस्मात् पाठभेदेन व्यवहितान्वयेव वाक्यभेदेन पदार्थभेदेन वा योजना स्यात् । तत्र भीमभीष्मचब्दयोर् विपर्यासात् पाठभेदः । तथा च भीष्माभिरक्षितं

தட்பலமஸ்மாகபர்யாஸ மித்யந்வயே சாமானாடிகரண்யம், தடதி விபுரகூஷ நிர்டெ஑ ஸ்வாரஸ்யம், டுர்யோதநாபிபுராயாவிரோதஸூ, ஸித்யதி । வ்யவஹிதான்வயே஽ப்யயமேவார்தஃ । ட்விதா ஑ வ்யவஹிதான்வயோ஽த்ர ஑க்யஃ । ஡ிமா஡ிரகூஷித ஡ி஡ிமா஡ிரகூஷிதயோர்விபர்யாஸாடேகஃ । ஁பர்யாஸம் தத், பர்யாஸம் த்விடம், இத்யநயோர்விபர்யாஸாடூவிதீயஃ । ஁ர்த்யோ஑ித்யாய து வ்யாவதானமாத்ரம் ஸஹ்யதே । வாக்ய஡தே஽ப்யேவம் யோ஑நா - ஁பர்யாஸம் தடித்யேகா ப்ரதி஑்஑ா; பர்யாஸம் த்விடமிதி ட்விதீய । ஁த்ர கோ ஹேதுரிதி ஑஑்஑ாயா஑் ஹேதுபரம் வாக்யட்வயம்; ஁ஸ்மாகம் பல்ம் ஡ி஡ிமா஡ிரகூஷிதம், ஁தேஸா஑் பல்ம் ஡ிமா஡ிரகூஷிதமிதி । ஁ஸ்மட்வலஸ்ய ப்ரபலா஑ிஷ்டிதத்வாத் பரபலஸ்ய ஑ டுர்பலா஑ிஷ்டிதத்வாத்வித்யர்தஃ । படார்த஡்஡ே த்வேவம் யோ஑நா - பர்யாஸம் பர்யாபநம் ஑மாபநம்; பர்யாஸமிதி கர்த்ரிக்தஃ, நாஸந஑மர்த்஑மித்யர்தஃ; ஁பர்யாஸம் நாஸநா஑மர்த்஑மித்யர்தஃ । ஡ி஡ிமா஡ிரகூஷிதமஸ்மாகம் பல்ம் தத் ஁பர்யாஸம் நாஸயிதும் ந ஑஑்஑ூதி । தத் இதி ஁த்ர பாண்டவபல்ம் கர்த்ரதயா நிர்டி஑்யதே; இதம் இதி ஑ ஑்வபல்ம் பரபலபர்யாபநகர்த்ரதயா । நிஷ்டாயோ஑ா஑் ந கர்மணி ஷ்டிபுராஸிஃ । யட்வா ஁பர்யாஸம் ஁பரிமிதம் இத்யர்தஃ; பர்யாஸம் பரிமிதம் இத்யர்தஃ; ஑்வபலஸ்யேகாடஸாகூ஑ி஑ிணியுத்த்வாத், பரபலஸ்ய ஑பாஸூ஑ி஑ிணியுத்த்வா஑் । ஑ர்வதா தாவந் ஑்வபலடூர்பல்யம் பரபலபுரபல்யம் ஑ யுட்வார஡்஡ே டுர்யோதநஃ

(மேலே ஁ள்ள தாத்பர்ய ஑ந்த்ரிகையின் தமிழா஑்஑ம்) - இப்படியாக துரியோதநனின் வெற்றி குறித்து ஁றியவேண்டும் ஁ன்ற ஁ஸையால் த்ருதராஷ்ட்ரன் ஑ஞ்஑யனிடம் முதல் ஑்லோகத்தில் ஁ள்ளபடிக் கேட்டான். இதற்கு ஑ஞ்஑யன் “யத்ர யோகே஑்வரஃ - ஁ங்கு யோகே஑்வரநான ஑்ருஷ்ணன் ஁ள்ளானோ” ஁ன்று இறுதி ஑்லோகத்தில் பதில் ஁ரை஑்஑ும் பாரூட்டு, நடுவில் நடைபெற்ற ஁னைத்தையும் ஁ரை஑்஑ிறான். இரண்டாம் ஑்லோகத்தில் - பாண்டவாநீகம் வ்யூடம் த்ருஷ்ட்வா - நன்கு ஁ணிவகு஑்஑ப்பட்ட பாண்டவர்களின் ஑ேனையைப் பார்த்து - ஁ன்று கூறியதன் மூலம், துரியோதநனின் மன஁றுதி குலைவதற்கான காரணம் ஁ணர்த்தப்பட்டது. ஁ந்த ஑்லோகத்தில் ஁ள்ள “து” ஁ன்ற பதம் துரியோதநனின் தைரியம் நழுவிதை஑் காட்டுகிறது. ஑்லோகம் 1-2 முதல் ஑்லோகம் 1-11 முடிய ஁ள்ளவற்றின் பாரூளை துரியோதநஃ ஁ன்பது தோட஑்஑மாக ஁ரை஑்஑ிறார். ஁ழாம் ஑்லோகத்தில் ஁ள்ள “ஸம்஑்ரூர்த்தம்” ஁ன்ற பதத்திற்கு “நன்றாக ஁றிந்து ஑ொள்ளும் பாரூட்டு” ஁ல்லது “பெயர்களைத் தெரிந்து ஑ொள்ளும் பாரூட்டு” ஁ன்று பாரூள். பாஷ்யத்தில் - ஁ந்தர்விஷ்ணனோ ஁பவத் - மனதில் து஑்஑ம் நிறைந்தவனாக ஁வான் - ஁ன்று ஁ள்ள வா஑்஑ியம் மூலம், ஑்லோகம் 1-11 முடிய ஁ழ்பாரூள் ஁ரை஑்஑ப்பட்டது. “஁பர்யாப்தம்” ஁ன்று தோடங்கும் ஑்லோகம் 1-10ல் ஁ள்ள “தத் ஁ஸ்மாகம்” ஁ன்பதற்கு “஁ந்த ஑ேனை” ஁ன்று கூறுவதே ஑ரியான பாரூளாக இரு஑்஑, ஁ரு ஑ிலர் “தத்” ஁ன்பதற்கு “஁கையால்” ஁ன்று பாரூள் ஑ொள்வது ஑ரியல்ல. காரணம் -

இந்த ச்லோகத்தின் முன்பாக எந்த இடத்திலும் எதிரியின் ஸேனை பலம் வாய்ந்தது என்பதற்கும், தனது ஸேனை பலம் குறைந்தது என்பதற்கும் ஏற்ற காரணம் ஏதும் உரைக்கப்படவில்லை. மேலும் பீஷ்மர், துரோணர் போன்ற வீரர்களால் காக்கப்படும் தனது படையை பலம் குறைந்தது என்று துரியோதனன் நினைக்கமாட்டான் அல்லவோ? உயர்ந்த வீரர்களான பீஷ்மரையும் துரோணரையும் கொன்றது என்பது ஒரு விசேஷ காரணத்தை முன்னிட்டே ஆகும். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (55-1) - ந பேதவ்யம் மஹாராஜ - த்ருதராஷ்டிர அரசரே! பயம் வேண்டாம் - என்று கூறுவது போன்ற பல இடங்களிலும், தனது ஸேனையின் பலத்தை துரியோதனன் உயர்வாகவே கூறி வந்துள்ளான். இந்த நிலையில் அதற்கு மாறாக அவன் உணர்வதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை. மேலும் இரண்டாம் நாள் போரின் தொடக்கத்தில் மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (56-1) - அபர்யாப்தம் ததஸ்மாகம் பலம் பார்த்தாபிரக்ஷிதம் பர்யாப்தம் த்விதமேதேஷாம் பலம் பார்த்தவஸத்தமா: - அரசர்களில் சிறந்தவனே! அர்ஜுனனால் காப்பாற்றப்படும் அந்த ஸேனையானது நமக்கு போதாது (நம்மை வெற்றி கொள்ள போதாது), இந்த ஸேனையானது பாண்டவர்களுக்குப் போதுமானது - என்று கூற உள்ளான். அந்த ச்லோகத்தில் "அஸ்மாகம் அபர்யாப்தம் - நமது ஸேனை" என்று இல்லை. இது போன்றே இந்த ச்லோகத்தில் கூறியிருக்கவேண்டும் என்பதே சரியான வாதமாகும். இவ்விதம் பொருள் கொள்ள பாடத்தை மாற்றிப் படித்தல், தூரத்தில் உள்ள பதங்களுடன் சேர்த்துப் படித்தல், வரிகளை மாற்றிப் படித்தல், பதங்களின் பொருளை மாற்றுதல் என்று செய்து கொள்ளவேண்டும். "பாடத்தை மாற்றுதல்" என்பது முதல் வரியில் உள்ள "பீஷ்ம" என்பதை "பீம" என்று மாற்றியும், இரண்டாவது வரியில் உள்ள "பீம" என்பதை "பீஷ்ம" என்று மாற்றியும் கொள்வது ஆகும். அப்போது "பீமனால் காக்கப்படும் அந்த ஸேனை நமக்குப் போதாது" என்று ஆகும். "தத்" என்ற பதம் தொலைவில் உள்ள பொருள் ஒன்றைக் குறிப்பதாகக் கொண்டாலும் சரியே ஆகும். இவ்விதம் கொள்ளும்போது துரியோதனனின் எண்ணத்திற்குப் பொருத்தமே ஆகும். இரண்டாவதாக, தள்ளித்தள்ளி உள்ள பதங்களை ஒன்றாக வரிசைப்படுத்தினாலும் இப்படியே பொருள் கிட்டும். இவ்விதம் கொண்டால், "பீமாபிரக்ஷித பீஷ்மாபிரக்ஷித = பீமனால் காப்பாற்றப்பட்ட பீஷ்மரால் காப்பாற்றப்பட்ட" என்னும் இரண்டையும் அவற்றின் இருப்பிடம் மாற்றி வரிசைப்படுத்தலாம். சரியான பொருள் வரும் பொருட்டு சற்று தள்ளி உள்ள பதங்களுடன் சேர்க்கை கொள்ளும்படிச் செய்யலாம்; இதனை ஏற்கவே வேண்டும். மூன்றாவதாக, வாக்கியத்தை மாற்றிப் படித்தல் - அதாவது "அபர்யாப்தம் = அந்த ஸேனை போதாது" என்பதை ஒரு வரியாகவும், "பர்யாப்தம் = இந்த ஸேனை போதுமானது" என்பதை ஒரு வரியாகவும் கொள்ளலாம். இவை தனித்தனியே உள்ளதன் காரணம் என்ன என்பதை விளக்கவேண்டும். இதற்காக மற்ற இரண்டு உபவாக்கியங்கள் உள்ளன. அதாவது "அஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் = நமது ஸேனை பீஷ்மரால் காக்கப்படுகிறது", "ஏதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம் = அந்த ஸேனை பீமனால் காக்கப்படுகிறது" என்று பிரிக்கவேண்டும். இதன் கருத்து - நமது ஸேனை மிகுந்த பலம் கொண்ட ஒருவரால் காக்கப்படுகிறது, எதிரியின் ஸேனை பலம் இல்லாத ஒருவனால் காக்கப்படுகிறது - என்பதாகும். நான்காவதாக, பதங்களின் பொருளை மாற்றிப் படித்தல் என்பதைப் பின்

வருமாறு கொள்ளவேண்டும் - "பர்யாப்தம்" என்றால் நாசம் செய்யும் திறன் கொண்டது என்றும், "அபர்யாப்தம்" என்றால் நாசம் செய்யும் திறன் அற்றது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் - பீஷ்மரால் காப்பாற்றப்பட்ட நமது ஸேனையை நாசம் செய்ய அந்த ஸேனை திறன்றது; பீமனால் காப்பாற்றப்பட்ட அந்த ஸேனையை நமது இந்த ஸேனை நாசம் செய்யும் திறன் கொண்டது - என்று கருத்து. அல்லது "அபர்யாப்தம்" என்றால் "அளவற்றது" என்றும் பொருள் கூறலாம். இதன்படி, தனது ஸேனை பதினொன்று அசெஷளஹிணி என்பதாலும், பாண்டவர்களின் ஸேனை ஏழு அசெஷளஹிணி அளவே உள்ளதாலும் இந்தக் கருத்து சரியானதே ஆகும். எப்படிப் பார்த்தாலும் யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன்பாக துரியோதனன் தனது ஸேனை வலிமை அற்றது என்றும், எதிரியின் ஸேனை வலிமை நிறைந்தது என்றும் எண்ண வாய்ப்பில்லை. இதனால் மேலே கூறியபடியே பொருள் உரைக்க வேண்டும் என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

(ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாற்பர்ய சந்திரிகை தொடர்கிறது) - प्रसञ्जयेदिति सोऽयं घण्टापथात्पाटच्चरकुटीरप्रवेशः । तथाहि - इह तावद्भीष्माभिरक्षितम् इत्येतत् प्रतिशिरस्तया भीमाभिरक्षितमिति केनाभिप्रायेण निर्दिच्यते? न तावद्भीष्मवद्भीमस्यापि सेनापतित्वेन; धृष्टद्युम्नस्य तत्पतित्वेनोक्तत्वात् । नापि भीष्मसमपौरुषत्वेन; अत्यन्त विषमतया प्रसिद्धेः । यथोक्तं भीष्मेणैव - "शक्तोऽहं धनुषैकेन निहन्तुं सर्वपाण्डवान् । यद्येषां न भवेद्गोसा विष्णुः कारणपुरुषः" इति । नापि प्रतिबलाधीश्वरत्वेन; धर्मसूनोस्तथात्वात् । नापि परबलबटप्रधानत्वेन; अर्जुनस्यैव तथा प्रसिद्धेः । अतो भीमस्य समस्त धार्तराष्ट्रवधदीक्षितत्वात् तदुचित साहसबलसहायादियुक्तत्वाच्च । तस्य विशेषतो निर्देशः । एवं सति तत्प्रतिशिरस्त्वेन भीष्मस्य निर्देशोऽपि समस्तपाण्डुतनय संरक्षण प्रवणत्वेन प्रतिपन्नत्वात् । अतः शत्रुभयसहायातिशङ्के पदद्वयसूचिते इत्युक्तं भवति । यत्तुक्तं पूर्वत्र परबलस्वबलयोः सामर्थ्यासामर्थ्यहेतुः किञ्चिन्नोक्त इति - तदप्यसमीक्षितवचनम् । उपक्रमे हि प्रथममेव स्वबलाच्चतुरक्षौहिणीन्यूनापि "महतीं चमूम्" इति प्रतिचमूर्वणिता । अनन्तरं "धीमता" इत्यन्तेन प्रतिसेनापतिर्वर्णितः । तदनन्तरं च "अत्र शूरा महेष्वासाः" इत्यारभ्य "सर्व एव महारथः" इत्यन्तेन धृष्टान्तीकृतभीमार्जुनाभ्यां सहासन्नविंशतिसङ्ख्याः पुरुषा निरतिशयपौरुषतया वर्णिताः; स्वपक्षे तु न चमूर्वणिता; नापि सेनापतिः । स्वबलप्रधानपरिसंख्याने च सप्त पुरुषा उपात्ताः । व्यतिरिक्तास्त्वाकृतिगणत्वेन "अन्ये च बहवः शूराः" इत्युक्ताः "मदर्थे व्यक्तजीविताः" इति चोक्तम्, न तु मदर्थे जिगीषव इति । साबिसन्धिकत्वमेव तेनापि प्रतिपात्यत इति चेत् सत्यम् । तथापि वचनव्यक्तिप्रकार एवंविधः ।

अभिसन्धिद्योतनायापि हि त्यक्तजीवितत्ववचनं प्रतिबटानां बलीयस्त्वबुद्धयैव भवति । अनन्तरं च "तस्य सञ्जनयन्हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः" इति दुर्योधनस्य जनयितव्यहर्षत्वेन पूर्वं विषादः स्वरसतया प्रतीयते । एतदबिप्रायेणोक्तम् अन्तर्विषण्णोऽभवत् इति । परस्ताच्च "स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत्" इति धार्तराष्ट्र हृदयसंक्षोभ एवोच्यते । अत उपक्रमे प्रतिचमूतत्सेनापतिसमग्रभटवर्णनात्, उपसंहारेऽपि शङ्खशब्दमात्रेण हृदयसंक्षोभवचनात्, मध्ये जनयितव्यहर्षत्वेन विषादोत्पत्तितदपनयनसूचनात्, एतच्छ्लोकस्वारसयाच्च, उक्तार्थ एव तात्पर्यम् ।

(மேலே உள்ள தாத்தார்ய சந்த்ரிகையின் தமிழாக்கம்) – (மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்கு மறுப்பு வாதம் ஸ்வாமியால் இங்கு அளிக்கப்படுகிறது) இந்தக் கருத்தானது அரசு மார்க்கத்தை விடுத்து திருடன் வீட்டில் புகுவது போன்றதாகும். ஏன்? எந்த ஒரு கருத்தின் அடிப்படையில் இந்த ச்லோகத்தில், "பீஷ்மரால் காப்பாற்றப்பட்ட என்பதற்குப் பதிலாக, பீமனால் காப்பாற்றப்பட்ட" என்று கூறப்பட்டது? இந்த ஸேனைக்கு பீஷ்மர் எவ்விதம் ஸேனாதிபதியாக உள்ளாரோ, அப்படி இந்த ஸேனைக்குப் பீமன் ஸேனாதிபதியாக உள்ளான் என்பதால் கூறப்பட்டதோ என்றால், இது பொருந்தாது - காரணம் இந்த ஸேனைக்கு த்ருஷ்டத்யும்நன் ஸேனாதிபதி என்பதால் ஆகும். அவன் பீஷ்மருக்கு ஒத்த வலிமை உள்ளவன் என்பதால் இவ்விதம் உரைக்கப்படுகிறதோ என்றால், அப்படியும் கொள்ளஇயலாது. இதன் காரணம் பீஷ்மர் மிகுந்த வலிமை உள்ளவர் என்பதாலும். மஹாபாரதத்தில் - சக்தோ அஹம் தநுஷைகேந நிறுந்தும் ஸர்வபாண்டவாந் | யத்யேஷாம் ந பவேத்கோப்தா விஷ்ணு: காரணபுருஷ: - பாண்டவர்களின் பொருட்டு உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள மஹாவிஷ்ணு காப்பாற்றுபவனாக இல்லாமல் இருத்தால், நான் ஒரு வில்லால் மட்டுமே அனைத்து பாண்டவர்களையும் அழிக்கும் வலிமை உள்ளவன் - என்று பீஷ்மரே கூறியுள்ளதாலும் ஆகும். எதிரியின் படைக்குப் பீமன் எஜமானன் என்ற எண்ணத்தால் இவ்விதம் கூறப்பட்டதோ என்றால், அப்படியும் கொள்ளஇயலாது, காரணம் தர்மபுத்திரனே பாண்டவர்களின் எஜமானனாக உள்ளான். எதிரியின் ஸேனையில் உள்ள வீரர்களில் மிகவும் முக்கியமானவன் பீமன் என்பதால் இவ்விதம் கூறப்பட்டதோ என்றால், அதுவும் பொருந்தாது, காரணம் அர்ஜுனனுக்கே அப்படிப்பட்ட ஸ்தானம் உண்டு. ஆக பீமனைத் தனித்து ஏன் கூறினான் என்றால் - துரியோதனன் உட்பட நூறு கௌரவர்களையும் கொல்வது என்று சபதத்தை பீமன் கொண்டுள்ளதாலும், அதற்கு ஏற்றபடி அவனிடம் திறமை, வலிமை மற்றும் உதவிகள் உள்ளதாலும் பீமனைத் தனித்து உரைத்தான். இது போன்று பீஷ்மரைத் தனித்து உரைத்தது ஏன் என்றால் - அவர் பாண்டுவின் புத்திரர்கள் அனைவரையும் காப்பதில் மிகுந்த ஆசை கொண்டவர் என்பதை அனைவரும் அறிவர்; ஆகவே பாண்டவர்களிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவும், பீஷ்மரிடம் உள்ள சந்தேகம்

காரணமாகவும் இவ்விதம் தனித்துக் கூறினான். இதுவே இந்த இரண்டு பதங்கள் மூலம் காட்டப்பட்டது. மேலும் பூர்வபக்ஷ வாக்கியத்தில், “இந்த ச்லோகத்தின் முன்பாக தனது ஸேனை வலிமை அற்றது என்பதற்கும், எதிரியின் ஸேனை வலிமையானது என்பதற்கும் எந்தவிதமான காரணமும் கூறப்படவில்லை” என்று கூறப்பட்ட கருத்தானது எதனையும் ஆராயாமல் கூறப்பட்டதாகும். எவ்விதம் இப்படிக் கூறலாம்? தன்னுடைய ஸேனை என்பது எதிராளியின் ஸேனையைக் காட்டிலும் நான்கு அசெஷளஹிணி அதிகமானது என்று உள்ளபோதிலும், எதிராளியின் ஸேனையை கீதை (1-3) – மஹதீம் சமும் – பெரிய ஸேனை – என்று வர்ணித்தான். அதன் பின்னர் ஸேனாதிபதியை கீதை (1-3) - தீமதா புத்திமான் – என்று வர்ணித்தான். அதன் பின்னர் கீதை (1-4) - அத்ர சூரா மஹேஷ்வாஸா - என்று தொடங்கி, கீதை (1-6) - ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: - என்று முடித்தான். இதன் மூலம் உதாரணத்திற்காக மட்டுமே உரைக்கப்பட்ட பீமன் மற்றும் அர்ஜுனன் ஆகியவர்களுடன் சேர்ந்து இருபது வீரர்கள் மிகுந்த பராக்ரமம் உள்ளவர்கள் என்றான். தன்னுடைய ஸேனை மற்றும் ஸேனாதிபதியை அவன் வர்ணிக்கவில்லை. அவன் தனது ஸேனையில் உள்ளவர்கள் பற்றித் தனித்தனியே உரைத்தபோது, ஏழு புருஷர்கள் பற்றி மட்டுமே உரைத்தான். மற்றவர்கள் குறித்து கீதை (1-9) – அந்யே ச பஹவ: - என்று மொத்தமாக உரைத்தான். தொடர்ந்து கீதை (1-9) – மதர்த்தே த்யக்தஜீவிதா - எனக்காக உயிரையும் விட்டவர்கள் – என்று கூறினானே அல்லாமல், தனக்காக வெல்லவேண்டும் என ஆசை உள்ளவர்கள் என்று கூறவில்லை. இங்கு தனக்காக உயிரை விடும்வரை துணிந்தவர்கள் என்று கூறினான் என்றால், அது உண்மையே ஆகும் (அவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களே ஆவர்). அவர்களின் துணியை உணர்த்தும் விதமாக - எனக்காக உயிரை விட்டவர்கள் – என்று கூறுவதன் மூலம், எதிரிகள் பலம் நிறைந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தை இங்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளான் என்றே கொள்ளவேண்டும். இதன் பின்னர் கீதை (1-12) - தஸ்ய ஸஞ்ஜனயன் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த: பிதாமஹ: - துரியோதனனுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும்விதமாக பீஷ்மர் - என்று உள்ள வரியின் மூலம் துரியோதனனுக்கு மகிழ்வு ஏற்படுத்தவேண்டிய நிலை கூறப்பட்டதால், அதற்கு முன்னர் அவன் துயரத்தில் இருந்தான் என்றாகிறது. இதனால்தான் எம்பெருமானார் பாஷ்யத்தில் – அந்தர்விஷண்ண: அபவத் – மனதில் துக்கம் கொண்டவனாக - என்றார். இது தவிர கீதை (1-19) - ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் - அந்த ஒலியானது த்ருதராஷ்ட்ரனின் கூட்டத்தினுடைய இதயத்தைப் பிளப்பதாக இருந்தது - என்பதன் மூலம் துரியோதனன் உள்ளிட்டோர்களின் மனதில் உள்ள கலக்கம் கூறப்பட்டது. ஆகவே நாம் இந்த ச்லோகத்திற்குக் கூறிய அர்த்தமே சரியானது என்பதைக் கீழே உள்ளவற்றால் அறியலாம்:

- முதலில் எதிரியின் ஸேனாதிபதியும், அந்தப் படை வீரர்களும் வர்ணிக்கப்பட்டனர்.
- இறுதியாக சங்குகளின் ஒலியைக் கேட்டவுடன் மனம் கலங்கியது.

- இடையில் மகிழ்வு ஏற்படுத்தும் நிலை உண்டானது என்பதன் மூலம் முதலில் துக்கமும், பின்னர் அதனைப் போக்கடித்தலும் கூறப்பட்டது.
- இந்த ச்லோகத்தின் ஸ்வாரஸ்யம்

(ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாத்தார்ய சந்திரிகை தொடர்கிறது) - अतस्तच्छब्दस्य तस्मादिति हेत्वर्थत्वमुपपन्नम् । अत एव विप्रकृष्टनिर्देशचोद्यं च परिहृतम् । न च परबलमिदानीं दुर्योधनस्य परोक्षम्, "धृष्ट्या तु पाण्डवानीकं", "पच्यैताम्", "एतेषाम्" इत्यादिप्रत्यक्षनिर्देशात् । यत्तु भीष्मद्रोणादिरक्षितस्य स्वबलस्य दौर्बल्यप्रतीतिर्न युक्तेति - तदप्यसत्; सोपाधिकस्यापि भीष्मद्रोणादिवधस्य ज्ञातोपाधिना दुर्योधनेन शङ्कितत्वोपपत्तेः । यत्तु "भेतव्यम्" इत्यादौ बहुशः स्वबलसामर्थ्यमुपन्यस्तम्; इदानीं च तद्विपरीतप्रतीतौ हेतुर्नास्तीति - तदापि न । यथार्जुनो जिघांसया शरचापोद्यमनपर्यन्तं प्रवृत्तोऽपि हन्तव्य बन्दुसमुतायसंनिधिसंदर्शनेनोल्बणैः स्नेह कारुण्यधर्माधर्मभयैराकुलीकृतः पुनर्भगवता पर्यवस्थाप्यते, तथात्रापि दृढघाटितव्यूह बहुमहाभटनिबिड प्रतिभडबल साक्षात्कार दुल्बणभयविषादो दुर्योधनो भीष्मेण पर्यवस्थाप्यत इति किमनुपपन्नम्? प्रत्यक्षितं च दुर्योधनेन गोग्रहणस्वग्रहणादिवृत्तान्तेषु सर्वेभ्यः स्वबलभटेभ्यः परेषां सामर्थ्यम् । न चेदानीं तन्न समरति; वदति हि स्वयमेव "अकारादीनि नामानि अर्जुनत्रस्तचेतसः" इति । यत्तु द्वितीयदिवसारम्भोक्तवचनव्यक्तिवदत्रापि वचनव्यक्तिः कार्येति - तदापि मन्दम् । न ह्यवच्यमेकदेशसादृच्यात् सर्वथासादृच्येन भवितव्यामिति नियमः । प्रथमद्वितीय दिवसयोर् अभिप्रायभेदोऽनुपपन्न इति चेत्, न; युद्धसिद्धेश्चञ्चलत्वाद्युनुसंधानेन विषयत्वादभिप्रायपद्धतेः । किं चात्राचार्यभीष्माभ्यां सह व्यूहान्तरमार्गेषु यथाभागम् अवस्थापन सेनासंरक्षणादिहितनिरूपणे प्रवृत्तत्वादेवमाभिप्राय उपपन्नः । तदेतद्दुर्हितम् आचार्याय निवेद्यान्तर्विषण्णोऽभवत् इति । द्वितीयदिवसे तु स्वसहायभूतेभ्यः सर्वेभ्यः पार्थवेभ्यः स्वधैर्यप्रकाशने बलसान्त्वनादौ च प्रवृत्तत्वात् तथा व्यवहार इति न कश्चिदोषः । तदेतदखिलमभिप्रेत्य "दृष्ट्वा तु" इति तुशब्दः प्रयुक्तः । इदं च प्रारम्भे दैवोपहतस्य दुर्योधन्स्यातर्कितागतविषादमूलं स्वबलस्य अपर्याप्तत्ववचनमागामिनमपजयं सूचयति । अतः सर्वजनपठितपाठस्वरसिद्धार्थस्य निर्दोषत्वात्, पाठभेदादिपक्षाः परिक्षीणाः; पाठभेदव्यवहितान्वय वाक्यभेदाप्रसिद्धार्थकल्पनादीनामेव च प्रबलदूषणत्वात् । वाक्यभेदयोजनायां तु प्रतिज्ञाद्वये हेतुद्वयस्य यथाक्रमं तावदन्वयो न घटते । यो हि प्रबलो

दुर्बलो वा यद्वलं रक्षति, स तस्य पर्याप्तावपर्याप्तौ वा हेतुः स्यात्; न तु तत्प्रतिबलस्य । फलतस्तथानिर्देश इति चेत्, तथाप्यस्वारस्यम् । प्रातिलोभ्येन हेत्वोरन्वय इति चेत्, तर्हि व्यवहितान्वयोऽप्यागतः । हेतुद्वयं समुच्चित्य प्रत्येकं प्रतिज्ञायां योज्यत इति चेत्, तथापि व्यवहितान्वयास्वारस्ययोर्न परिहारः, समुच्चायकशब्दाभावश्चाधिको दोषः । एवं दूषणान्तराण्यपि भाव्यानि । अतो यथाभाष्यमेवार्थ इति ॥

(மேலே உள்ள தாத்தபர்ய சந்த்ரிகையின் தமிழாக்கம்) – இங்கு “தத்” என்ற பதத்திற்கு “ஆகையால்” என்ற பொருள் உள்ளதால், தனது ஸேனையானது தொலைவில் உள்ளது போன்று “அந்த” என்ற ப்ரயோகம் கூடாது என்று கூறுகின்ற ஆசேஷபம் தள்ளப்பட்டது. துரியோதனனுக்கு எதிரியின் ஸேனையானது கண்களுக்குப் புலப்படுவதால் கீதை (1-2) – த்ருஷ்ட்வா து பாண்டவாநீகம், கீதை (1-3) – பச்யைதாம், கீதை (1-10) – ஏதேஷாம் - போன்றவை கூறப்பட்டது. இதே கருத்தின் அடிப்படையில் – ச்லோகம் 10ல் “இதம் = இந்த” என்று உரைத்தது சரியே ஆகும். ஆனால், பீஷ்மர் மற்றும் துரோணர் உள்ளிட்ட பல வீரர்களால் காப்பாற்றப்பட்ட தனது ஸேனை வலிமையற்றது என்று துரியோதனன் அறிந்தான்” என்றுள்ள கருத்து சரியல்ல, இவ்விதம் கூறியது சரியல்ல. அதாவது பீஷ்மர், துரோணர் போன்றவர்களைக் கொல்வது என்பது சில குறிப்பிட்ட காரணத்தினால் என்றுள்ளபோதிலும், அந்தக் காரணங்களை துரியோதனன் அறிந்து, அதன் பின்னர் இந்த ஐயம் கொண்டிருந்தால் அது சரியாகும் (அவன் இவ்விதம் அறிந்துகொண்டது போலத் தோன்றவில்லை என்று கருத்து). “ந பேதவ்யம்” என்பது போன்ற பல இடங்களில் தன்னுடைய ஸேனையின் வலிமையை கூறியுள்ளபோதிலும், இந்தக் கட்டத்தில் அதற்கு முரணாக அவன் எண்ணுவதற்கு ஏற்ற காரணம் இல்லை என்று கூறுவது சரியான வாதம் அல்ல. ஏன்? தன் முன்னே படையெடுத்துள்ள அவர்களை அழிக்கவேண்டும் என்று அம்பு, வில் முதலானவற்றுடன் அர்ஜுனன் புறப்பட்டான்; ஆயினும் தான் அழிக்கவுள்ள உறவினர்களின் கூட்டத்தை மிகவும் அருகாமையில் கண்ணுற்றான்; இதனால் மிகுந்த அன்பு, தயை, தர்மத்தை அதர்மம் என்று எண்ணியதால் ஏற்பட்ட பயம் போன்றவற்றால் கலங்கினான்; ஆயினும் பகவானால் மீண்டும் நிலையாக நிறுத்தப்பட்டான். இது போன்று துரியோதனனும் தன் முன்பாக நன்றாக அமைக்கப்பட்ட வ்யூஹங்கள், மிகவும் வலிமையான பல வீரர்கள் ஆகியவற்றைக் கண்டான்; இப்படியாக உள்ள விரோதியின் ஸேனையைக் கண்டவுடன் அவனுக்குப் பயம், துக்கம் போன்றவை ஏற்பட்டது; இப்படிப்பட்ட அவன் பீஷ்மரால் ஆறுதல் கூறப்பட்ட பின்னர் நிலையாக நிறுத்தப்பட்டான் – என்று கூறுவதில் என்ன தவறு உள்ளது? மாடுகளைக் கவர்வதில் ஏற்பட்ட கலகம், கந்தர்வர்கள் தன்னை யாத்திரையின்போது பிடித்த நேரத்தில் நடந்த யுத்தம் போன்ற பல இடங்களில் தன்னுடைய ஸேனையில் உள்ள சூரர்களைக் காட்டிலும், எதிரிகளின் வலிமை அதிகமாக இருந்ததை துரியோதனன் தனது கண்களாலேயே கண்டவன் ஆவான். இங்கு அவற்றை அவன் மறக்க வாய்ப்பில்லை.

மஹாபாரதத்தில் துரியோதனன் - அகாராதீநி நாமாநி அர்ஜுனத்ரஸ்தசேதஸ: - அர்ஜுனனிடம் பயந்த மனம் கொண்டவனாகி எனக்கு “அ” என்று தொடங்கும் பெயர்கள் அச்சத்தை ஏற்படுத்துகின்றன - என்றான் அல்லவோ? இரண்டாம் நாள் யுத்தம் தொடர்ந்த போது துரியோதனன் கூறிய சொற்கள் போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும் என்று உரைப்பது சரியல்ல. முதல்நாள் மற்றும் இரண்டாம் நாள் ஆகியவற்றில் எண்ணங்கள் மாறுபடலாம். புத்தியானது எப்போதும் சலித்துப்போகும் இயல்புடையது; பீஷ்மர் மற்றும் துரோணர் ஆகியவர்களுடன் வ்யூஹங்கள் யுத்தகளத்தில் நகரும்போது எந்தெந்த சூரர்களை எந்தெந்த இடத்தில் நிறுத்துவது, தனது ஸேனையை எவ்விதம் காப்பது போன்ற நன்மைகளை துரியோதனன் முதல் நாளில் எண்ணத் தொடங்கியிருப்பான் என்றதால், அவனுக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதே சரியானது. இதனையே பாஷ்யத்தில் - ஆசார்யாய நிவேத்யாந்தர்விஷண்ண: அபவத் - ஆசார்யருக்குத் தெரிவித்து, துக்கம் கொண்டவன் ஆனான் - என்றார். ஆனால் இரண்டாம் நாளில் தனக்கு உதவ வந்துள்ள அத்தனை அரசர்களுக்கும் தனது வலிமையை உணர்த்தி, ஸேனைகளையும் தைரியப்படுத்தத் தொடங்கியதால், இரண்டாம் நாள் கூறும் சொற்களும் சரியானதே ஆகும். இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டுதான் கீதையில் (1-2) - த்ருஷ்ட்வா து - என்பதில் “து” என்பது பயன்படுத்தப்பட்டது (அதாவது தான் முன்பு இருந்த நிலையில் இருந்து மாறுபட்டு, உறுதி இழந்தவனாக நின்றான் என்று உணர்த்தப்பட்டது). யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன்பாக பகவானால் தனக்கு ஸேனை அளிக்கப்பட்டு, திசை திருப்பப்பட்டான்; அந்த யுத்தம் தொடங்கும் நேரத்தில் அவனுக்கு “தன்னுடைய ஸேனை போதாது” என்று கூறும்படியான சொற்கள் வந்ததன் மூலம் எதிரே உள்ள தோல்வி காண்பிக்கப்பட்டது. ஆகவே இந்த ச்லோகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பலரும் கூறி வருகிற பாடத்தின்படி சொற்களைப் பொருள் கொண்டால், அந்தப் பொருளுக்கு எந்த ஒரு தோஷமும் ஏற்படுவதில்லை என்றாகிறது; எனவே பாடத்தை மாற்றிப்படிக்க வேண்டும் என்னும் மதங்கள் தாமாகவே அழிந்தன. பாடத்தை மாற்றுதல், தொலைவில் உள்ள பதங்களை வரிசையில் சேர்த்தல், வாக்கியத்தை மாற்றுதல், யாரும் உணராத பொருள் உரைத்தல் போன்ற அனைத்தும் முக்கியமான தோஷங்கள் ஆகும். வாக்கியத்தை மாற்றிப் படித்தல் என்னும் முறையில் இரண்டு வாக்கியங்களும் வரிசையாக வருவதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஏன்? ஒருவன் பலம் உள்ளவனாக இருத்தாலும், பலம் இல்லாதவனாக இருந்தாலும், அவன் எந்த ஸேனையைக் காப்பாற்றுபவனாக உள்ளானோ, அந்த ஸேனை போதுமானதா அல்லது போதுமானது அல்லவா என்ற இரண்டிற்கும் அவனே காரணமாகிறான். இவன் வலிமையானவனாக உள்ளதால் மட்டுமே எதிரியின் ஸேனை போதாது என்பதற்கு இவன் காரணமாக இயலாது (அதாவது அந்த ஸேனையில் உள்ளவனின் வலிமையைப் பொறுத்தே அது அமையும் என்று கருத்து). ஆக இப்படிப்பட்ட பல காரணங்களால் பாஷ்யத்தில் உள்ளது போன்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

तस्य सञ्जनयन् हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः ।
सिंहनादं विनद्योच्चैः चङ्गं दध्मौ प्रतापवान् ॥१२॥
ततः चङ्गाच्च भेर्यच्च पणवानक गोमुखाः ।
सहसैवाभ्यहन्यन्त स चब्दस्तुमुलोऽभवत् ॥१३॥

தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த: பிதாமஹ: |

ஸிம்ஹநாதம் விநத்யோச்சை: சங்கம் தத்மௌ ப்ரதாபவாந் ||௧௨||

தத: சங்காச்ச பேர்யச்ச பணவாநக கோமுகா: |

ஸஹஸைவாப்யஹந்யந்த ஸ சப்தஸ்துமுலோபவத் ||௧௩||

பொருள் - மிகுந்த பராக்கரமம் உள்ளரும், குரு வம்சத்தின் மூத்தவரும், பாட்டனாரும் ஆகிய பீஷ்மர், துரியோதனனுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு, பலமாக சிங்கம் போன்று கர்ஜித்து, தனது சங்கை ஊதினார். அதன் பின்னர் சங்குடன், பேரிகள், பணவங்கள், ஆநகங்கள், கோமுகங்கள் போன்ற பல வாத்தியங்களும் உடனே அடிக்கப்பட்டன. அந்த ஓசை எங்கும் பரவியது.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த கீதாபாஷ்யம் (ச்லோகம் 1-12, 1-13) - तस्य विषादमालक्ष्य भीष्मस्तस्य हर्षं जनयितुं सिंहनादं चङ्गाध्मानं च कृत्वा, चङ्गभेरीनिनादैश्च विजयाभिचंसिनं घोषं चाकरयत् ॥१.१२-१३॥

மேலே உள்ள பாஷ்யத்தின் தமிழாக்கம் - (ச்லோகம் 1-12, 1-13) இவ்விதம் துரியோதனனின் வருத்தத்தைக் கண்ட பீஷ்மர் அவனுக்கு உற்சாகம் ஊட்ட விரும்பினார். ஆகவே அவர் சிங்கநாதம் செய்தார். தன்னுடைய சங்கையும், தனது ஸேனை வீரர்களை வெற்றியை அறிவிக்கவல்ல வாத்தியங்களையும் முழங்கச் செய்தார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாற்பார்ய சந்திரிகை - (ச்லோகம் 1-12, 1-13) "तस्य संजनयन्" इत्याथे: "तुमुलोऽभवत्" इत्यन्तरस्याथमाह - तस्येति । जनयन्निति शतुः "लक्षणहेत्वोः क्रियायाः" इति हेत्वर्थत्वसूचनाय जनयितुम् इत्युक्तम् । "सिंहनादं विनद्य" इत्येतत्, "ओदनपाकं पचति" इतिवदिति सूचयितुं कृत्वा इति पदम् । "कृब्बस्तयः क्रियासामान्यवचना" इत्येतदञ्जनायोदाहरणतया शङ्खध्मानं च कृत्वा

इत्युक्तम् । "ततः शङ्खाः" इत्यत्र ततःशब्देन विजिगीषासूचनाय भीष्मेण सेनापतिना कारितत्वं ज्ञापितम् इति अभिप्रायेणोक्तम् अकारयत् इति । शङ्खभेरी इति पणवाद्युपलक्षणम् । ततः च्लोकेऽपि कतिपयवाद्यविशेषनिर्देश उपलक्षणार्थ इति सूचितम् । सिंहनादशङ्खध्मानाभ्यां शङ्खभेर्यादिनादसमुच्चयार्थो द्वितीयश्चकारः । कृत्वेत्यनेन अकारयादित्यस्य समुच्चयार्थस्तृतीयः ॥

(மேலே உள்ள தாத்தப்ர்ய சந்த்ரிகையின் தமிழாக்கம்) - "தஸ்ய" என்று தொடங்கும் பாஷ்யம் மூலம் கீதை (1-12) - தஸ்ய ஸஞ்ஜய - என்று தொடங்கி, கீதை (1-13) - துமுலோ அபவத் - என்பது முடிய உள்ள ச்லோகங்களுக்குப் பொருள் உரைக்கிறார். பாஷ்யத்தில் உள்ள "க்ருத்வா" என்ற பதம் "ஸிம்ஹநாதம் விந்த்ய = சிம்மநாதம் செய்து", "ஓதநபாகம் பசதி = கடல் ஓசை எழுந்தது போன்று செய்து" என்பதைக் குறிப்பதாக உள்ளது. கீதை (1-13) - தத: சங்கா: - என்பதில் உள்ள "தத:" என்ற பதம் மூலம் சேநாதிபதியான பீஷ்மரால் செய்விக்கப்பட்டது என்ற பொருள் உண்டாகிறது. இதனால் பாஷ்யத்தில் "அகாரயத் = செய்வித்தார்" என்ற பதத்தை இட்டார். பாஷ்யத்தில் உள்ள "சங்கபேரி" என்பது பணவம் முதலான வாத்தியங்களையும் உணர்த்துகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். ச்லோகத்தில் உள்ள "ச" என்ற பதம் பலவிதமான வாத்தியங்கள் முழங்கப்பட்டன என்பதைக் குறிக்கிறது. ச்லோகம் 1-13ல் இரண்டாவதாக உள்ள "ச" என்ற பதம் (பேர்யச்ச என்பதன் இறுதியில் உள்ளது), பீஷ்மரின் சிம்மகர்ஜனை, சங்கின் ஒலி போன்றவற்றுடன் மற்ற வாத்தியங்களின் ஓசையும் கலந்ததைக் குறிக்கிறது.

ततः च्वैर् हयैर्युक्ते महति स्यन्दने स्थितौ ।
माधवः पाण्डवच्चैव दिव्यौ चङ्खौ प्रदध्मतुः ॥१४॥
पाञ्चजन्यं हृषीकेचो देवदत्तं धनञ्जयः ।

தத: ச்வேதைர் ஹயையர்யுக் தே மஹதி ஸ்யந்தனே ஸ்திதௌ |

மாதவ: பாண்டவச்சைவ திவ்யௌ சங்கௌ ப்ரதத்மது: ||கச||

பாஞ்சஜந்யம் ஹ்ருஷீகேசோ தேவதத்தம் தனஞ்ஜய: |

பொருள் - அதன் பின்னர் வெண்மையான குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட பெரிய தேரில் வீற்றிருந்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான க்ருஷ்ணனும், அர்ஜுனனும் தங்களது மேன்மையான சங்குகளை ஊதினர். க்ருஷ்ணன் பாஞ்சஜந்யம் என்ற மேன்மையான சங்கையும், அர்ஜுனன் தேவதத்தம் என்ற சங்கையும் ஊதினர்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த கீதாபாஷ்யம் (ச்லோகம் 1-14, 1-15 முதல் வரி) -
 ततः तं घोषमाकर्ण्य, सर्वेच्चरेच्चरः पार्थसारथी रथी च पाण्डुतनयः त्रैलोक्य-
 विजयोपकरणभूते महति स्यन्दने स्थितौ त्रैलोक्यं कम्पयन्तौ श्रीमत्पाञ्चजन्य देवदत्तौ
 दिव्यौ चङ्खौ प्रदध्मतुः ॥१.१४ - १.१५॥

பாஷ்யம் தமிழாக்கம் — (ச்லோகம் 1-14, 1-15 முதல் வரி முடிய) (ஸஞ்ஜயன் கூறுவது)
 இவ்விதம் கௌரவர்களின் முழக்கத்தைக் கேட்டவனும், அனைவருக்கும் ஸர்வேச்வரனும்,
 அர்ஜுனனின் தேரில் சாரதியாக அமர்ந்தவனும், மூன்று உலகங்களையும் வெற்றி
 கொள்ளவல்ல தேரில் அமர்ந்தவனும் ஆகிய கண்ணனும் அர்ஜுனனும் தங்களுடைய
 தெய்வீகமான பாஞ்சசன்னியம் மற்றும் தேவதத்தம் என்ற சங்குகளை முழங்கினர்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாற்பர்ய சந்திரிகை – (ச்லோகம் 1-14, 1-15 முதல் வரி) -
 "ततः श्वेतैः" इत्यादिकं "धनंजयः" इत्यन्तं व्याचष्टे - ततस्तमिति । तत इति
 व्याख्येयपदम्; तं घोषमाकर्ण्य इति तद्विवक्षितकथनम् । सर्वेश्वरेश्वरः पार्थसारथिरिति -
 सर्वोत्कृष्टेभ्य उत्कृष्टः परमपुरुषो निकृष्टमानुषमात्रादपि निकृष्टतामाश्रितवात्सल्येन नीत
 इति भावः । पाण्डव विजयसूचनाय संजयेनोपात्तो माधवशब्दोऽत्र श्रियःपतित्ववाची
 सर्वेश्वरेश्वरत्वपर एव । "स्यन्दने स्थितौ" इत्यविशेषेण स्थितिव्यवच्छेदाय
 सारथित्वरथित्वविभागः । "श्वेतैः" इत्यादिना प्रतिपादितमहत्त्वव्यक्त्यर्थमुक्तं त्रैलोक्येति
 । नात्र परिमाणादिमहत्त्वमात्रं विवक्षितमिति भावः । त्रैलोक्यं कम्पयन्ताविति - तयोः
 स्यन्दने स्थितिमात्रमापि त्रैलोक्यकम्पनहेतुरिति भावः । तद्वा "दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः"
 इत्याद्युक्त प्रकृष्टाध्यमानमुलकशङ्खघोषातिशयेन, "नभश्च पृथिवीं चैव" इति वक्ष्यमाणेन
 च, फलितमिदम् । दिव्यत्वोक्तिदर्शितशङ्खातिशयवैशद्याय पाञ्चजन्य देवदत्तसंज्ञोक्तिः ।
 एवं भीमसेनादि शङ्खचतुष्टयविशेषे नामानिर्देशोऽपि ।

(மேலே உள்ள தாற்பர்ய சந்திரிகையின் தமிழாக்கம்) – அடுத்து கீதை (1-14) – ததः
 ச்வேதை: – என்னும் ச்லோகம் தொடங்கி, கீதை (1-15) – தனஞ்ஜய - என்று முடிவது வரை
 உள்ளவற்றுக்கு வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார். இதனை பாஷ்யத்தில் “ததஸ்தம்”
 என்று தொடங்குகிறார். “ஸர்வேச்வரேச்வர: பார்த்தஸாரதி = அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும்
 ஈச்வரனும், பார்த்தனுக்குத் தேரோட்டுபவனும்” என்று கூறுவதன் பொருள் –
 உயர்ந்தவர்களையும் விட உயர்ந்த பரம்புருஷனாகிய க்ருஷ்ணன், தாழ்ந்தவர்களைக்

காட்டிலும் தாழ்ந்தவனாக உள்ள தன்மையை, தன்னைச் சரணம் என்று புகுந்த அர்ஜுனன் மீது கொண்ட அன்பு காரணமாக அடைந்தான் - என்பதாகும். “மாதவ” என்ற பதம் பாண்டவர்கள் வெல்வார்கள் என்பதை உணர்த்தவே ஸஞ்ஜயனால் கூறப்பட்டது; அந்தப் பதம் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்பதைக் கூறுவதால், அனைத்து தேவர்களுக்கும் ஈசுவரன் இவனே என்பதை உணர்த்துகிறது. கீதை (1-14) - ஸ்யந்தநே ஸ்திதௌ - தேரில் அமர்ந்தபடி - என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும், தேரோட்டுபவனாகவும் தேரின் எஜமானனாகவும் அமர்ந்திருந்தான் என்று கொள்ள வேண்டும். “ச்வேத = வெண்மையான” என்பதன் மூலம் “மூன்று உலகங்களையும் வெல்வதற்கு ஏற்றதான” என்று பாஷ்யம் இட்டார். அதாவது இங்கு அளவு என்பது கூறப்படவில்லை; “த்ரைலோக்யம் கம்பயந்தா” என்பதன் மூலம் அவர்கள் தேரில் அமர்ந்திருந்த நிலையே மூன்று உலகங்களையும் நடுங்க வைப்பதற்கான காரணம் என்பதை உணர்த்தினார். இந்தக் கருத்தானது கீதை (1-14) - திவ்யௌ சங்கௌ ப்ரதத்தது: - என்று கூறப்பட்ட ச்லோகத்தில் உணர்த்தப்படும் சங்குகளின் மிகுந்த ஓசை மற்றும் கீதை (1-19) - நபச்ச ப்ருதிவீம் சைவ - பூமி முழுவதிலும் - என்பதன் பொருளும் - சேர்ப்பதால் கிடைப்பதாகும். “திவ்யமான” என்பதன் மூலம் சங்குகளின் மேன்மை கூறப்பட்டது; இதனை மேலும் தெளிவாக்கவே பாஞ்சஜந்யம், தேவதத்தம் என்று பெயர்களுடன் கூறப்பட்டன. இதனால்தான் பீமஸேனன் உள்ளிட்டவர்களின் சங்குகளுக்குப் பெயர் கூறப்பட்டன.

पौण्ड्रं दध्मौ महाचङ्गं भीमकर्मा वृकोदरः ॥१५॥

பெண்ட்ரம் தத்மௌ மஹாசங்கம் பீமகர்மா வ்ருகோதர: ||௧௫||

பொருள் - அச்சம் விளைவிக்கும் செயல்கள் கொண்டவனாகிய பீமன் தனது பெரிய சங்கான பெண்ட்ரம் என்பதை ஊதினான்.

अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।

नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ ॥१६॥

அனந்தவிஜயம் ராஜா குந்தீபுத்ரோ யுதிஷ்டிர: |

நகுல: ஸஹதேவச்ச ஸுகோஷமணிபுஷ்பகௌ ||௧௬||

பொருள் - குந்தியின் புத்திரனும், அரசனும் ஆகிய தர்மபுத்திரன் தனது அனந்தவிஜயம் என்ற சங்கை ஊதினான். நகுலனும் சகாதேவனும் சுகோஷம் மற்றும் மணிபுஷ்பகம் என்ற சங்குகளை முறையே ஊதினார்.

काच्यच्च परमेष्वासः चिखण्डी च महारथः ।
धृष्टद्युम्नो विराटच्च सात्यकिश्चापराजितः ॥१७॥
दुपदो द्रौपदेयाच्च सर्वचः पृथिवीपते ।
सौभद्रच्च महाबाहुः चङ्खान्दध्मुः पृथक् पृथक् ॥१८॥

காச்யச்ச பரமேஷ்வாஸ: சிகண்டி ச மஹாரத: |
த்ருஷ்டத்யும்நோ விராடச்ச ஸாத்யகிச்சாபராஜித: ||௧௭||
த்ருபதோ த்ரௌபதேயாச்ச ஸர்வச: ப்ருதிவீபதே |
ஸௌபத்ரச்ச மஹாபாஹு: சங்காந்தத்மு: ப்ருதக் ப்ருதக் ||௧௮||

பொருள் - அரசரே! பெரிய வில்லை உடைய காசிராஜன், சிறந்த தேராளியான சிகண்டி, த்ருஷ்டத்யும்நன், விராடன், யாராலும் வெல்ல இயலாத ஸாத்யகி, துருபதன், த்ரௌபதியின் புத்திரர்களான உபபாண்டவர்கள், நீண்ட வலிமையான கரங்கள் கொண்ட அபிமன்யு போன்ற பலரும் தங்கள் தங்களின் இடங்களில் நின்றபடி, தங்கள் சங்குகளைத் தனித்தனியே ஊதினர்.

स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत् ।
नभश्च पृथिवीं चैव तुमुलो व्यनुनादयन् ॥१९॥

ஸ கோஷோ தார்தராஷ்ட்ரணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் |
நபச்ச ப்ருதிவீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாதயந் ||19||

பொருள் - எங்கும் பரவிய அந்த ஓசையானது ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எதிரொலித்தது. ஒன்றாக ஒலித்த அந்த ஓசையானது த்ருதராஷ்ட்ரனின் புத்திரர்களுடைய இதயங்களைப் பிளந்தன.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த கீதாபாஷ்யம் (சீலோகம் 1-15 இரண்டாம் வரி முதல் 1-19 முடிய) - ततो युधिष्ठिरो वृकोदरादयच्च स्वकीयान् चङ्खान् पृथक् पृथक् प्रदध्मुः । स घोषो दुर्योधन प्रमुखानां सर्वेषाम् एव भवत् पुत्राणां हृदयानि बिभेद । अद्यैव नष्टं कुरूणां बलम् इति धार्तराष्ट्रा मेनिरे । एवं तद् विजयाभिकाङ्क्षिणे धृतराष्ट्राय सञ्जयोऽकथयत् ॥१.१६-१.१९॥

பாஷ்யம் தமிழாக்கம் — (ச்லோகம் 1-15 இரண்டாவது வரி முதல் 1-19 வரை) அதன் பின்னர் யுதிஷ்டிரனும், பீமனும் தங்கள் சங்கங்களை முழங்கினர். அந்த ஒலியானது உனது (த்ருதராஷ்டிரன்) புத்திரனான துரியோதனனால் வழிநடத்தப்படும் கௌரவர்களின் இதயங்களைப் பிளந்தது. அவர்கள் தங்கள் மனதில், “நமது ஸேனை இன்றே அழிந்தது”, என்று எண்ணினர். இப்படியாகத் தனது புத்திரர்களின் வெற்றியை எதிர்பார்த்தபடி இருந்த த்ருதராஷ்டிரனிடம் ஸஞ்ஜயன் கூறினான்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாத்தப்ரிய சந்திரிகை - (ச்லோகம் 1-15 இரண்டாவது வரி முதல் 1-19 வரை) - पृथक् पृथक् प्रदध्मुरिति - यथैकैकशङ्खध्वनिरेव धार्तराष्ट्र हृदयभेदाय स्यात्, तथा प्रदध्मुरिति भावः, यद्वा यथास्वं प्रहर्षद्योतनाय क्रमात्प्रदध्मुरिति । "स घोषः" इति च्लोके नभश्च पृथिवीं चानुनादयन्निप धार्तराष्ट्राणामेव हृदयानि बिभेदेत्यन्वयः; अन्येषां तु हर्षहेतुरिति भावः । सर्वेषामेव भवत्पुत्राणाम् इत्यनेन तेषु दृढचितः कश्चिदपि नास्तिद्योतनाय धार्तराष्ट्रशब्द तद्गतबहुवचनयोरर्थ उक्तः । "व्यदारयत्" इत्यस्य वक्ष्यमाण अभिप्रायद्योतकं प्रतिपदं बिभेद इति । घोषस्य शास्त्रादिवत् हृदयविदारणत्वं कथामित्यत्राह - अद्यैवेति; स्वबलस्य विजयित्व मध्यवस्यतां तन्नाशबुद्धिरेव हि हृदयभेद इति भावः । धार्तराष्ट्र विजयबुभुत्सया पृच्छते धार्तराष्ट्राय प्रागुक्तप्रकारेण तदपजयसूचकमेव सञ्जयोऽकथयादित्याह - एवमिति ॥

(மேலே உள்ள தாத்தப்ரிய சந்திரிகையின் தமிழாக்கம்) – “ப்ருதக் ப்ருதக் = தனித்தனியே ஊதினர்” என்பதற்கு “ஒரு சங்கின் ஒலியே துரியோதனனின் இதயத்தைப் பிளக்கப் போதுமானது என்று கூறலாம்படி ஊதினர்” என்று கருத்து அல்லது அவரவர்கள் தங்கள் ஆரவாரத்தை வெளிப்படுத்தும்படியாக ஊதினர் என்றும் கூறலாம். ச்லோகம் 1-19ல் “ஸ கோஷ:” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் - ஆகாயம், பூமி போன்றவற்றில் எதிரொலிக்கும்படியாக இருந்த சங்குகளின் ஓசையானது துரியோதனன் முதலானவர்களின் இதயத்தைப் பிளந்தது, மற்றவர்களின் மகிழ்வுக்குக் காரணமாக இருந்தது - என்று கருத்து. “ஸர்வேஷாம் ஏவ பவத் புத்ராணாம் - உனது புத்திரர்கள் அனைவருடைய” என்பதன் மூலம் த்ருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரர்களில் உறுதியான மனம் கொண்டவன் யாரும் இல்லை என்பது கூறப்பட்டது. “வ்யதாரயத் = நன்றாகப் பிளந்தது” என்னும் பதம், இதயத்தைப் பிளந்தது என்று கூறுவதாக உள்ளது. சங்கின் ஒலி மட்டுமே ஆயுதம் போன்று எவ்விதம் பிளக்கும் என்ற ஆக்ஷேபம் எழலாம். இதற்கான

ஸமாதானத்தை “பிபேத = இப்போது” என்று தொடங்கி அளிக்கிறார். இதன் கருத்து என்னவெனில் – தனது ஸேனை எப்படியும் வெல்லும் என்ற எண்ணம் கொண்ட ஒருவனுக்கு அந்த ஸேனை அழிந்துவிடும் என்பதே மனதைப் பிளப்பதாக உள்ளது - என்பதாகும். இவ்விதம் தனது புத்திரர்கள் வெல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனான த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு “ஏவம் = இப்படியாக” ஸஞ்ஜயன் பதில் அளித்தான் என்று முடிக்கிறார்.

अथ व्यवस्थितान् दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् कपिध्वजः ।

प्रवृत्ते चस्त्र संपाते धनुर् उद्यम्य पाण्डवः ॥२०॥

हृषीकेचं तदा वाक्यम् इदम् आह महीपते ।

अर्जुन उवाच

सेनयोर् उभयोर् मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत ॥२१॥

அத வ்யவஸ்திதாந் த்ருஷ்ட்வா தார்தராஷ்ட்ரான் கபித்வஜ: |

ப்ரவ்ருத்தே சஸ்த்ர ஸம்பாதே தநுர் உத்யம்ய பாண்டவ: ||20||

ஹ்ருஷீகேசம் ததா வாக்யம் இதம் ஆஹ மஹீபதே |

அர்ஜுந உவாச

ஸேநயோர் உபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மே அச்யுத ||21||

பொருள் - த்ருதராஷ்ட்ர அரசனே! இப்படியாக சங்கநாதங்களின் முழக்கத்திற்குப் பின்னர், அனுமனைக் கொடியாகக்கொண்ட அர்ஜுனன், யுத்தம் தொடங்க உள்ள நேரத்தில், தன் முன்பாக நின்றிருந்த த்ருதராஷ்ட்ரனின் புத்திரர்களைப் பார்த்தபடி, தனது கையில் இருந்த வில்லை உயர்த்தினான். அப்போது அவன் க்ருஷ்ணனைப் பார்த்து பின் வரும் வாக்கியத்தை உரைத்தான் - “அடியார்களை எப்போதும் நழுவவிடாத க்ருஷ்ணா! இந்த இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் கொண்டு சென்று எனது தேரை நிறுத்துவாயாக”.

यावद् एतान् निरीक्षेऽहं योद्धु कामान् अवस्थितान् ।

कैर्मया सह योद्धव्यम् अस्मिन् रण समुद्यमे ॥२२॥

யாவத் ஏதான் நிரீக்ஷே அஹம் யோத்து காமாந் அவஸ்திதாந் |

கைர்மயா ஸஹ யோத்தவ்யம் அஸ்மிந் ரண ஸமுத்யமே ||22||

பொருள் - இந்த நேரத்தில், யாருடைய உதவியை வைத்துக் கொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்யவேண்டும் என்று வந்த துரியோதனனுக்கு உதவியாக வந்தவர்கள் யார் என நான் காணவேண்டும். என்னால் எதுவரை காண இயலுமோ அதுவரை கொண்டு சென்று நிறுத்துவாயாக.

योत्स्यमानान् अवेक्षेऽहं य एतेऽत्र समागताः ।

धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर् युद्धे प्रियचिकीर्षवः ॥२३॥

யோத்ஸ்யமாநாந் அவேக்ஷே அஹம் ய ஏதே அத்ர ஸமாகதா: |

தார்தராஷ்ட்ரஸ்ய துர்புத்தேர் யுத்தே ப்ரியசிகீர்ஷவ: ||௨௩||

பொருள் - தீயபுத்தியைக் கொண்ட துரியோதனனுக்கு யுத்தத்திலே நன்மையைச் செய்ய எண்ணியவர்களாக இந்த யுத்தபூமியில் யார் கூடியுள்ளனரோ, நம்முடன் யுத்தம் செய்ய வந்த அவர்களை நான் காணப்போகிறேன்.

सञ्जय उवाच

एवम् उक्तो हृषीकेचो गुडाकेचेन भारत ।

सेनयोर् उभयोर् मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम् ॥२४॥

भीष्म द्रोण प्रमुखतः सर्वेषां च महीक्षिताम् ।

उवाच पार्थ पच्यैतान् समवेतान् कुरुन् इति ॥२५॥

ஸஞ்ஜய உவாச

ஏவம் உக்தோ ஹ்ருஷீகேசோ குடாகேசேந பாரத |

ஸேநயோர் உபயோர் மத்யே ஸ்தாபயித்வா ரதோத்தமம் ||௨௪||

பீஷ்ம த்ரோண ப்ரமுகத: ஸர்வேஷாம் ச மஹீக்ஷிதாம் |

உவாச பார்த பச்யைதாந் ஸமவேதாந் குருந் இதி ||௨௫||

பொருள் - பரதவம்சத்தில் வந்த த்ருதராஷ்ட்ரனே! இவ்விதமாக அர்ஜுனனால் ஏவப்பட்ட க்ருஷ்ணன், இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில், பீஷ்மர் மற்றும் துரோணர் போன்ற பலரும் காண, அவர்கள் முன்பாகவும், அனைத்து அரசர்களின் முன்பாகவும் தனது

தேரைக் கொண்டு சென்று நிறுத்தினான். பின்னர் அர்ஜுனனிடம், "பார்த்தா! உன்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்துள்ள குருவம்சத்தினரைக் காண்பாயாக", என்றான்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த கீதாபாஷ்யம் (ச்லோகம் 1-20 முதல் 1-25 முடிய)
- अथ युयुत्सूनवस्थितान्धार्तराष्ट्रान्तृष्ट्वा लङ्कादहनवानरध्वजः पाण्डुतनयो ज्ञानशक्ति
पलैच्चर्यवीर्यतेजसां निधिं स्वसङ्कल्पकृतजगदुदयविपवलयलीलं हृषीकेशं परावर
निखिलजनान्तरपाह्नकरणानां सर्वप्रकारनियमनेऽवस्थितमाश्रित वात्सल्य विवशतया
स्वसारथ्येऽवस्थितं युयुत्सूनूयथावदवेक्षितुं तदीक्षणक्षमे स्थाने रथं स्थापयेत्यचोदयत्॥
स च तेन चोदितस् तत् क्षणाद् एव भीष्म द्रोणादीनां सर्वेषाम् एव महीक्षितां पच्यतां यथा
चोदितम् अकरोत् । ईदृशी भवदीयानां विजय स्थितिर् इति चावोचत् ॥१-२० - १-२५॥

பாஷ்யம் தமிழாக்கம் — (ச்லோகம் 1-20 முதல் 1-25 வரை) த்ருதராஷ்டிரனிடம் ஸஞ்ஜயன் கூறினான் – தங்கள் முன்பாக போர் புரிய நின்ற கௌரவர் ஸேனையை, இலங்கையை அழித்தவனான அனுமனைத் தன்னுடைய தேரின் கொடியில் கொண்டிருந்தவனான அர்ஜுனன் பார்த்தான். தனக்குச் சாரதியாக அமர்ந்திருந்த ஹ்ருஷீகேசனையும் நோக்கினான். தன்னிடம் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யம் உடையவனும்; ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் ஆகிய குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவனும்; தனது ஸங்கல்பம் மூலமாக மட்டுமே, ஒரு விளையாட்டாக அனைத்து உலகையும் படைத்து-காத்து-மீண்டும் எடுத்துக் கொள்பவனும்; இந்திரியங்களின் நாதனாக உள்ளவனும்; உள்ளும் புறமும் புலன்களை புகுந்து நியமிப்பவனும் ஆகிய கண்ணனிடம் அர்ஜுனன், “என்னுடன் போர் புரிய நிற்பவர்கள் யார் என்று நான் காணும் வகையில் எனது தேரை இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் கொண்டு நிறுத்துவாயாக”, என்றான் (இங்கு அர்ஜுனன் உரிமையுடன் கட்டளையிடலாம்படி கண்ணன் அவனிடம் இருந்த தன்மையைக் காண்க. எம்பெருமானார் மேலே உள்ள பாஷ்யத்தில் கண்ணனின் ஸர்வேச்வரத் தன்மையைக் கூறியது ஏன் என்றால் – இப்படிப்பட்ட கண்ணன், அர்ஜுனன் தனக்கு உத்தரவிடும்படியான நிலையில் வாத்ஸல்யத்துடன் தாழ்த்திக் கொண்டான் – என்பதை விளக்கவே ஆகும்). பீஷ்மர், துரோணர் முதலானோரும் பல அரசர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவர்களைக் கண்டுகொள்ளாமல், அர்ஜுனனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப கண்ணன் தனது தேரை, இரண்டு படைகளின் நடுவே நிறுத்தினான். நீ வெல்லப்பட வேண்டியவர்களைப் பார் – என்று கண்ணன் மறைமுகமாக அர்ஜுனனிடம் கூறினான்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாற்பார்ய சுந்தரிகை - (ச்லோகம் 1-20 முதல் 1-25 வரை) -
 "அथ व्यवस्थितान्" इत्यादेः "कुरुन्" इत्यन्तस्यार्थमाह - अथेत्यादिना इति चावोचदिव्यन्तेन । तत्र वाक्यत्रये प्रथमेन वाक्येन "प्रियचिकीर्षवः" इत्यन्तस्यार्थ उच्यते । "व्यवस्थितान्" इत्यत्र विशब्द सूचितविशेषव्यक्तये युयुत्सून् इत्युक्तम्; "योद्धकामानवस्थितान्" इति ह्यनन्तरमप्युच्यते । "कपिध्वजः" इत्यत्र कपित्वमात्रप्रतिपन्नलाघवं निवारयितुं सौगन्तिकयात्रायां हनुमदत्तं वरम्, स्वरूपसंदर्शनमात्रेण रक्षसामिव परेषां संक्षोभं च, सूचयितुं लङ्का दहन वानरद्वजः इत्युक्तम् । अप्रच्युतस्वभावत्व प्रतिपादकाच्युत पदाभिप्रेतव्यञ्जनाय ज्ञानेत्यातिकम् । हृषीकेशपदव्याक्या परावरेत्यादि । यद्वा सृष्टयादिकं वीयादिकं तदुपलक्षितं ज्ञानादिकमपि हृषीकेशशब्दार्थ एव । यथोक्तम् अहिर्बुध्न्यसंहितायाम् - "क्रीडया हृष्यति व्यक्तमीशः सन् सृष्टरूपया । हृषीकेशत्वमीशत्वं देवत्वं चास्य तत्स्फुटम् ॥ अविकारितया जुष्टो हृषीको वीर्यरूपया । ईशः स्वातन्त्र्ययोगेन नित्यं सृष्टयादिकर्मणि ॥ ऐश्वर्यवीर्यरूपत्वं हृषीकेशत्वम् उच्यते" इति । आश्रितान् न च्यावयति, अतश्च च्युतोऽस्य नास्तित्यच्युतशब्दस्य काचिन्निरुक्तिः; तां दर्शयति - आश्रितवात्सल्येत्यादिना । स्वसारथ्येऽवस्थितमिति - हृषीकेशतया सर्वेषां कारणानां सर्वप्रकारनियमने स्थितस्य रथयुग्यमात्रनियमनं कियदिति भावः "निरीक्षे" इत्यत्रोपसर्गार्थः यथावत् इति दर्शितः । यावच्छब्दोऽत्र साकल्यवाची, निरीक्षणकालावधिवाची वा, "यावत्पुरानिपातयोर्लट्" इति निरीक्षणस्य भविष्यत्त्वद्योतको वा । यैः सह मया योद्धव्यं तान्निरीक्षे इत्यत्र, मया सह यैर्याद्धव्यं तानवेक्ष इति नोक्तम्; अतः "योत्स्यमानान्" इति च्लोकस्योत्थानम् । "धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेः" इति दुर्योधनादि दोषप्रख्यापनतात्पर्याच्च वक्ष्यमाणत्वाच्च, स्वसेनास्थित स्वसहायविषयः पूर्वच्लोकः; तत्र कैर्मया सह स्थित्वा परैर्याद्धव्यमित्यर्थः । उत्तरस्तु च्लोकः प्रतिसैन्यस्थित धार्तराष्ट्रसहायविषय इति व्यक्त एव । प्रागेव तेषां विदितत्वेऽपि इदानीन्तनसंरम्भादि विशेषदर्शनेन तत्तदुचितसाम्परायिक व्यापारसौकर्याय यथावद्दर्शिनमिहार्जुनेनाकाङ्क्षितम् । "सेनयोरुपयोर्मध्ये" इत्यस्याभिप्रेतकथनं तदीक्षणक्षमे स्थाने इति । अचोदयत् इत्यनेन "स्थापय" इत्यत्र प्रत्ययस्य नियोगार्थत्वं दर्शितम् । सर्वप्रशासिता नियोज्योऽभवदित्याश्चर्यमिति भावः ॥

(மேலே உள்ள தாத்தபர்ய சந்திரிகையின் தமிழாக்கம்) - "அத வ்யவஸ்திதாந் - அதன் பின்னர்" - என்று தொடங்கி, கீதை (1-25) - குருந் - என்பது முடிய உள்ள ச்லோகங்களுக்கான பொருளை விளக்க பாஷ்யத்தில் "அத" என்று தொடங்கி "சாவோசத்" என்று முடிக்கிறார். இதனைப் பாஷ்யத்தில் மூன்று வரிகளில் காணலாம். இந்த மூன்று வரிகளில் முதல் வரியானது (1-23) - ப்ரியசிகீர்ஷவ: - என்று முடியும் ச்லோகம் வரை உள்ளதற்கான விளக்கம் அளிக்கிறது. முதலில் "வ்யவஸ்திதாந்" என்பதைச் சற்றே விசேஷமாக "யுயுத்ஸுந் - யுத்தம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு" - என்றார். இதனையே பின்னர் - "யோத்துகாமாந் அவஸ்திதாந்" - என்று கூற உள்ளார். "கபித்வஜ: = குரங்கைக் கொடியாக உடையவன்" என்பதில் கபி: என்ற பதம் மூலம் சற்றே தாழ்வு ஏற்பட்டது எனலாம். இதனை மாற்றும் விதமாகவும்; கொடியில் உள்ளது சாதாரண குரங்கு அல்ல என உணர்த்தவும்; ஸௌகந்திக யாத்திரையின்போது அர்ஜுனனுக்குத் தான் கொடியாக இருப்பேன் என்றும், தன்னைக் கண்ட அர்ஜுனனின் எதிரிகள் இராமனின் விரோதியான அரக்கர்கள் போன்று நடுங்குவர் என்றும் அனுமன் அளித்த வரத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வரும் விதத்திலும் - "லங்காதஹந வானர த்வஜ - லங்கையை அழித்த வானரத்தைக் கொடியாகக் கொண்ட" என்ற பதத்தை இட்டார். "அச்யுத" என்ற பதம் தனது ஸ்வபாவத்தில் இருந்து நழுவாதவன் என்பதை உணர்த்தும். இத்தகைய அர்த்தத்தை மேலும் விளக்கவல்ல வரியாக "ஞானம், சக்தி" போன்றவை உள்ளன. "ஹ்ருஷீகேசம்" என்னும் பதத்தின் வ்யாக்யானமாக "பராவரே = உயர்த்தவர்களாகவும், தாழ்ந்தவர்களாகவும் உள்ள" என்ற வாக்கியம் உள்ளது. அல்லது ஹ்ருஷீகேசன் என்ற பதத்திற்கு - அனைத்தையும் படைத்தல், வீர்யம் போன்றவை, அத்துடன் இணைந்த ஞானம் போன்றவை எனப் பலவும் பொருளாக உள்ளன. இதனை அஹிர்யுத்தந்ய ஸம்ஹிதை (53-44, 46) - க்ரீடயா ஹ்ருஷ்யதி வ்யக்தமீஸ: ஸந் ச்ருஷ்டரூபயா ஹ்ருஷீகேஸத்வமீஸத்வம் தேவத்வம் சாஸ்ய தத்ஸ்புடம் அவிகாரிதயா ஜுஷ்டோ ஹ்ருஷீகோ வீர்யரூபயா ஈச: ஸ்வாதந்தர்யயோகேந நித்யம் ச்ருஷ்டயாதிகர்மணி ஐச்வர்ய வீர்ய ரூபத்வம் ஹ்ருஷீகேஸத்வம் உச்யதே - தான் ஸர்வேச்வரனாக இருந்தபடி ஸ்ருஷ்டி என்னும் விளையாட்டினால் ஸந்தோஷம் அடைகிறான்; இதனால் இவனுக்கு ஹ்ருஷீகேசன் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் தன்மை, தேவனாக உள்ள தன்மை போன்றவை ப்ரகாசமாக வெளிப்படுகிறது, வீர்யமாக உள்ள மாறுதல் இல்லாத தன்மையுடன் கூடியவன் ஹ்ருஷீகேசன் - என்று கூறப்படுகிறான்; படைப்பது உள்ளிட்ட செயல்களைப் பொறுத்தவரையில் சுதந்திரமாக உள்ளதால் ஈசன் எனப்படுகிறான்; ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகியவற்றை உடைய தன்மை என்பது ஹ்ருஷீகேசத்தன்மை என்று கூறப்படுகிறது - என்றது காண்க. தன்னை அடைந்தவர்களை எம்பெருமான் கைவிடுவதில்லை என்பதால், "நழுவியவர்களைக் கொண்டவன் அல்லன்" என்ற பொருள் அச்யுதன் என்னும் பதத்திற்கு உண்டு. இதனையே "ஆச்ரித வாத்ஸல்ய = அண்டியவர்களிடம் அன்பு கொண்டவன்" என்று தொடங்கும் வாக்கியம் மூலம் உரைக்கிறார். "ஸ்வஸாரத்யே அவஸ்திதம் = தனக்குத் தேர் ஓட்டியாக

அமர்ந்துள்ள” என்ற வாக்கியத்தின் உட்பொருள் = அனைவரது இந்திரியங்களையும் அனைத்துவிதத்திலும் அடக்கி நியமித்தபடி உள்ள எம்பெருமானுக்கு இந்தத் தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளை அடக்கி நியமிப்பது பெரிய செயலோ – என்பதாகும். ச்லோகம் (1-22) - யாவத் - என்ற பதம் “முழுமையான” என்ற பொருளையோ; அல்லது “எதுவரை நான் காண்கிறேனோ” என்று காலத்தின் அளவையோ; அல்லது அடுத்துள்ள “நிரீசேஷ” என்ற பதத்துடன் சேர்ந்து, அஷ்டாத்யாயீ - யாவத்புராநி பாதயோர்லட் - என்ற விதிக்கு ஏற்ப “காணப்போகிறேன்” என்ற எதிர்காலத்தைக் கூறுவதாகவோ உள்ளது. “யாருடன் யுத்தம் செய்யவேண்டும்” என்று தன்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தவர்களைக் கூறி, அடுத்த ச்லோகமான - யோத்ஸ்யமாநாந் - என்பதில் யுத்தம் செய்ய வந்தவர்களைக் காணப்போகிறேன் - என்று கூறியதால், இந்த இரண்டு ச்லோகங்களின் அர்த்தங்களும் வெவ்வேறு ஆகும். அல்லது ச்லோகம் 1-23ல் உள்ள - தார்த்தராஷ்ட்ரஸ்ய துர்புத்தே - என்பதன் காரணமாக, இந்த ச்லோகம் “தீய புத்தியுள்ள துரியோதனனுக்கு” என்று கூறுவதன் மூலம், துரியோதனன் போன்றார்களின் குற்றங்களை உணர்த்தவதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இதனால் “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்தி தோஷம் இல்லை. “ஸேநயோருபயோர் மத்யே” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது, 1-22ல் தனது ஸேனையில் தனக்கு உதவி செய்ய வந்தவர்கள் பற்றிக் கூறி, யாருடன் இணைந்து எதிரிகளுடன் யுத்தம் செய்யப்போகிறோம் என்பதை அறிவதற்காகக் கூறப்பட்டது, ச்லோகம் 1-23ல் எதிரியின் ஸேனையில் உள்ள துரியோதனனுக்கு உதவியாக யார் வந்துள்ளனர் என்பதை விளக்குவதாக உள்ளது. அவர்கள் பற்றி தான் முன்னரே அறிந்துள்ளபோதிலும், அந்த யுத்தங்களத்தில் அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டுள்ளனர் என்பதை அறிந்தால் மட்டுமே, அந்தச் செய்கைக்கு எதிர் செய்கை செய்வதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்று அர்ஜுனன் எண்ணினான். ஆகவே இரண்டு ஸேனைகளையும் சரியாகக் காணும் பொருட்டு அர்ஜுனன் தனது தேரை நடுவில் நிறுத்த விரும்பினான். “ததீக்ஷணக்ஷமே ஸ்தாந் = இவ்விதம் நன்றாகக் காணவல்லதான இடத்தில்” என்பதன் மூலம் “ஸேநயோருபயோர்மத்யே” என்பது விளக்கப்பட்டது. “அசோதயத் = ஏவினான்” என்பதன் மூலம் அனைவரையும் நியமிக்கவல்ல எம்பெருமான், தன்னை அண்டியவர்களுக்கு, அவர்களால் நியமிக்கவல்லவனாக உள்ளான்; என்ன வியப்பு - என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

(ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாத்பர்ய சந்திரிகை தொடர்கிறது) - "एवमुक्तः" इत्यादेः "महीक्षिताम्" इत्यन्तस्यार्थमाह - स चेति । अर्जुन वचन रथस्थापनयोर्ब्यवधायकाभावफलितम् उक्तं तत्क्षणादेव इति । "भीष्मद्रोण प्रमुखतः" इत्यत्र प्रमुखशब्दः आदिशब्दसमानार्थः; तद्गतस्तासिप्रत्ययश्च सार्वविभक्तिकत्वात् षष्ठीबहुवचनार्थ इत्यभिप्रायेणोक्तं भीष्मद्रोणादीनाम् इति । तथा चकारोऽ अवधारणार्थ

इति दर्शयितुं सर्वेषामेवेत्युक्तम् । अनादरे षष्ठीति व्यञ्जनाय पश्यताम् इति पदाध्याहारः यद्वा प्रमुखतः अग्रत इत्यर्थः । तदेव "महीक्षिताम्" इत्यत्रापि बुद्ध्या निष्कृष्य योजनीयम् । तदा चकारः समुच्चयार्थः । भाष्ये त्वेवकारोऽपि तदर्थ एव; पश्यतामिति फलितार्थोक्तिः । "उवाच पार्थ" इत्यस्य तात्पर्यमाह - ईदूशीति । "एतान्समवेतान्" इति जेतव्यसमुदाय प्रदर्शनेन विजयस्थितिरभिप्रेतेति भावः । यद्वा धार्तराष्ट्र कर्मक विजयस्थितिरित्यर्थः । धार्तराष्ट्रं प्रति सञ्जयवाक्याभिप्रायेण भवदीयानाम् इत्युक्तम् । अथवा धार्तराष्ट्र कर्तृक विजयस्थितिरित्यामित्युपालम्भगर्भमवोचदित्यर्थः । अयमेवार्थ उचितः, अर्जुनं प्रति कृष्णेन भवताम् इत्येतावन्मात्रस्य वक्तव्यत्वात्; धृतराष्ट्रं प्रति तु "भवत्पुत्राणाम्" इति पूर्वोक्तवत् "भवदीयान्विलोक्य" इति वक्ष्यमाणवच्चात्रापि भवदीयनिर्देशोपपत्तेः । "किमकुर्वत" इति गूढाभिसन्धेः पृच्छतो धृतराष्ट्रस्य गूढाभिसन्धिः सञ्जयो धार्तराष्ट्र हृदयविदारणादिकमेवमकथयत् ॥

(மேலே உள்ள தாத்தபர்ய சந்த்ரிகையின் தமிழாக்கம்) – அடுத்து “ஏவம் உக்த” (1-24) - என்று தொடங்கி “மஹீஷிதாம்” (1-25) என்பது முடிய பொருள் அருளிச்செய்கிறார். பாஷ்யத்தில் உள்ள “தத் ச்ஷணாத் = அந்த நொடியிலேயே” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்ன? அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனிடம் கூறிய சொற்களுக்கும், தேரை க்ருஷ்ணன் கொண்டு சென்று இரண்டு ஸேனைகளுக்கு நடுவில் நிறுத்தியதற்கும் சற்றும் கால இடைவெளி இல்லை என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். “பீஷ்மத்ரோணப்ரமுகத:” என்பதில் காணப்படும் “ப்ரமுகத:” என்பது ஆறாம் வேற்றுமை எனவும், அதன் பன்மை என்பது ஒதுக்குதல் என்பதை உணர்த்துகிறது என்றும் பொருள் கொண்டால், “பீஷ்மர் துரோணர் போன்றவர்களும், மற்ற அரசர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவர்களை ஒதுக்கிவிட்டு, இரண்டு ஸேனைகளின் நடுவில் தேரை நிறுத்தினான்” என்று பொருள்படும். அல்லது “ப்ரமுகத:” என்பதற்கு “எதிரில்” என்று பொருள் கொண்டு, “பீஷ்மர், த்ரோணர் போன்றவர்கள் எதிரிலும்” என்று பொருள் கொள்ளலாம். அல்லது “ப்ரமுகத:” என்பதை “மஹீஷிதாம்” என்பதுடன் இணைத்து “அனைத்து அரசர்கள் எதிரிலும் தேரை நிறுத்தினான்” எனலாம். “ஏதாந் ஸமவேதாந்” என்று ஸேனையைப் பார்த்துக் கூறியதால் “வெற்றியின் இருப்பு இவ்விதம்” என்று கூறப்பட்டது. அதாவது த்ருதராஷ்ட்ரனைப் பார்த்து ஸஞ்ஜயன் கூறுவதால், “உனது புத்திரர்களான துரியோதனன் போன்றவர்களை அர்ஜுனன் கொள்ளும் வெற்றியானது இவ்விதம்” என்பதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது, “உனது புத்திரர்களின் வெற்றியின் இருப்பு இவ்விதம்” என்று சலித்தபடி உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விதமே இங்கு பொருள் கொள்ளவேண்டும். இதனை க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடம் கூறுவதாக இருந்தால், “உங்களது என்று கூறவேண்டுமே அல்லாது ‘உன்னைச் சார்ந்தவர்களின்’ என்று கூறமாட்டான். ஆனால் த்ருதராஷ்ட்ரனைப் பார்த்து ஸஞ்ஜயன் கூறுவதாகக்

கொண்டால், “உனது புத்திரர்கள் என்று கூறவேண்டும் என்பதால், ”உன்னைச் சார்ந்தவர்களின்” என்று கூறுவது சரியே ஆகும். ”கிம் குர்வத = என்ன செய்தனர்” என்று மறைமுகமாகத் தனது புத்திரர்களின் வெற்றி குறித்து த்ருதராஷ்ட்ரன் கேட்டான். இதற்கு ஸஞ்ஜயன் நேரடியாகப் பதில் உரைக்காமல் “துரியோதனனின் இதயத்தைப் பிளப்பதாக இருந்தது” என்று பதில் உரைத்தான்.

तत्रापच्यत् स्थितान् पार्थः पितृनथ पितामहान् ।
 आचार्यान् मातुलान् भ्रातृन् पुत्रान् पौत्रान् सखींस्तथा ॥२६॥
 च्वचुरान् सुहृदच्चैव सेनयोर् उभयोर् अपि ।

தத்ராபச்யத்ஸ்திதாந் பார்த: பித்ருநத பிதாமஹாந் |

ஆசார்யாந் மாதுலாந் ப்ராத்த்ருந் புத்ராந் பெளத்ராந் ஸகீம்ஸ்ததா ||௨௬||

ச்வசுராந் ஸுஹ்ருதச்சைவ ஸேநயோர் உபயோர் அபி |

பொருள் - அதன் பின்னர் அர்ஜுனன் அந்த இரண்டு ஸேனையிலும் உள்ள தகப்பனார்கள், பாட்டனார்கள், ஆசார்யர்கள், தாயின் சகோதரர்கள், தனது சகோதரர்கள், புத்திரர்கள், பேரன்கள், நண்பர்கள், மாமனார்கள், நன்மை செய்பவர்கள் போன்ற பலரையும் பார்த்தான்.

तान् समीक्ष्य स कौन्तेयः सर्वान् बन्धून् अवस्थितान् ॥२७॥
 कृपया परयाविष्टो विषीदन् इदम् अब्रवीत् ।

தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய: ஸர்வாந் பந்தூந் அவஸ்திதாந் ||௨௭||

க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நிதம் அப்ரவீத் |

பொருள் - குந்தியின் புத்திரனான அர்ஜுனன் அந்த யுத்தபூமியில் நிற்கின்ற அனைத்து உறவினர்களையும் நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான். அதன் பின்னர் மிகுந்த கருணையால் நிரப்பப்பட்டான். துக்கம் அடைக்க, பின்வருமாறு உரைத்தான்.

दृष्टवेमं स्वजनं कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम् ॥२८॥
सीदन्ति मम गात्राणि मुखं च परिचुष्यति ।
वेपथुच्च चरीरे मे रोमहर्षश्च जायते ॥२९॥

த்ருஷ்டவேமம் ஸ்வஜநம் க்ருஷ்ண யுயுத்ஸும் ஸமுபஸ்திதம் ||௨௮||

ஸீதந்தி மம காத்ராணி முகம் ச பரிசுஷ்யதி |

வேபதுச்ச சரீரே மே ரோமஹர்ஷச்ச ஜாயதே ||௨௯||

பொருள் - க்ருஷ்ணா! யுத்தம் செய்வதில் ஆசை கொண்டு இங்கு நம் முன்பாக நிற்கின்ற இந்த உறவினர்களைப் பார்த்து எனது சரீரம் தளர்கிறது. எனது முகம் வாடுகிறது. எனது உடலில் நடுக்கமும், மயிர்க்கூச்சலும் உண்டாகிறது.

गाण्डीवं संसते हस्तात् त्वक् चैव परिदह्यते ।
न च चक्रोमि अवस्थातुं भ्रमतीव च मे मनः ॥३०॥
निमित्तानि च पच्यामि विपरीतानि केचव ।

காண்டீவம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத் த்வக் சைவ பரிதஹ்யதே |

ந ச சக்நோமி அவஸ்தாதும் ப்ரமதீவ ச மே மந: ||௩௦||

நிமித்தாநி ச பச்யாமி விபரீதாநி கேசவ |

பொருள் - எனது கையில் உள்ள காண்டீபம் என்ற வில்லானது நழுவுகிறது. எனது சரீரத்தின் மேல் தோல் எரிவது போன்று உள்ளது. எனது மனம் குழன்றுபடி உள்ளது. இதனால் நான் நிற்பதற்குக்கூட திறன் அற்றவனாக உள்ளேன்.

न च त्रेयोऽनुपच्यामि हत्वा स्वजनम् आहवे ॥३१॥
न काङ्क्षे विजयं कृष्ण न च राज्यं सुखानि च ।

ந ச த்ரேயோ அநுபச்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜநம் ஆஹவே ||௩௧||

ந காங்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநி ச |

பொருள் - கேசவா! தீமையை அளிக்கவல்லதான கெட்ட சகுனங்களை நான் காண்கிறேன். இந்த யுத்தத்தில் உறவினர்களை அழித்துவிட்டு, எந்தவிதமான நன்மையையும் நான் காணவில்லை.

किं नो राज्येन गोविन्द किं भोगैर् जीवितेन वा ॥३२॥
 येषाम् अर्थे काङ्क्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च ।
 त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च ॥३३॥

கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவிதேன வா ||௩௨||
 யேஷாம் அர்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா: ஸுகாநி ச |
 த இமே அவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தநாநி ச ||௩௩||

பொருள் - கோவிந்தா! நமக்கு ராஜ்யத்தாலோ, சுகத்தாலோ அல்லது உயிராலோ என்ன பயன்? எந்த ஆசார்யர்கள் போன்றவர்களின் பொருட்டு நமக்கு ராஜ்யம், அனுபவிக்கவல்ல வஸ்துக்கள், சுகங்கள் ஆகியவை விரும்பப்பட்டனவோ அந்த ஆசார்யர்கள் பலரும் தங்களது உயிர், செல்வம் போன்றவற்றைக் கைவிடத் தயாராக நின்று இங்கு யுத்தம் செய்ய நிற்கிறார்கள்.

आचार्याः पितरः पुत्रास् तथैव च पितामहाः ।
 मातुलाः चचुराः पौत्राः च्यालाः संबन्धिनस्तथा ॥३४॥
 एतान् न हन्तुम् इच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन ।

ஆசார்யா: பிதர: புத்ராஸ் ததைவ ச பிதாமஹா: |
 மாதூலா: ச்வசுரா: பெளத்ரா: ச்யாலா: ஸம்பந்திநஸ்ததா ||௩௪||
 ஏதான் ந ஹந்தும் இச்சாமி க்நதோ அபி மதுஸூதந |

பொருள் - ஆசார்யர்கள், தகப்பனார்கள், புத்திரர்கள், பாட்டனார்கள், மாமனார்கள், மாமன்கள், பேரன்கள், மைத்துனர்கள், மேலும் பல உறவினர்கள் போன்ற பலரும் இங்கு நிற்கின்றனர். மதுசூதனா! இவர்கள் என்னைக் கொல்வதற்காக நின்றாலும், இவர்களைக் கொல்ல நான் விரும்பவில்லை.

अपि त्रैलोक्य राज्यस्य हेतोः किं नु मही कृते ॥३५॥
 निहत्य धार्तराष्ट्रान्नः का प्रीतिः स्याज्जनार्दन ।

அபி த்ரைலோக்ய ராஜ்யஸ்ய ஹேதோ: கிம் நு மஹீ க்ருதே ||௩௫||
 நிறுத்ய தார்தராஷ்ட்ராந்ந: கா ப்ரீதி: ஸ்யாஜ்ஜனார்தன |

பொருள் - ஜநார்த்தநா! துரியோதனன் முதலியவர்களைக் கொன்று நமக்கு என்ன மகிழ்ச்சி உண்டாகும்? மூன்று உலகங்களையும் ஆள்வதற்காகவும், இந்தப் பூமிக்காகவும் இவர்களைக் கொல்லவேண்டுமா என்று கேட்கவும் வேண்டுமா?

पापम् एवात्रयेद् अस्मान् हत्वैतान् आततायिनः ॥३६॥
तस्मान् न अर्हा वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान् स्वबान्धवान् ।
स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः स्याम माधव ॥३७॥

பாபம் ஏவாச்யேத் அஸ்மாந் ஹத்வைதாந் ஆததாயிந: ||௩௬||
தஸ்மாந்நாந்ஹா வயம் ஹந்தும் தார்தராஷ்ட்ராந் ஸ்வபாந்தவாந் |
ஸ்வஜநம் ஹி கதம் ஹத்வா ஸுகிந: ஸ்யாம மாதவ ||௩௭||

பொருள் - இந்த ஆததாயிகளைக் கொன்றாலும் நம்மைப் பாவமே வந்து சூழ்ந்து கொள்ளும் (ஆததாயிகள் என்றால் தீ வைப்பவன், விஷம் வைப்பவன், ஆயுதம் கொண்டவன், பணம் திருடுபவன், வயல் அபகரிப்பவன், மனைவியைக் கவர்வவன்). மஹாலக்ஷ்மியைத் தரித்தவனே! எனவே நாம் பந்துக்களுடன் கூட நிற்கும் துரியோதனன் போன்றவர்களைக் கொல்வதற்கு ஏற்றவர்கள் அல்லர். நமது உறவினர்களையே கொன்ற பின்னர் நாம் எவ்விதம் இன்பம் அடைந்தவர்கள் ஆவோம்?

यद्यप्येते न पच्यन्ति लोभोपहत चेतसः ।
कुलक्षयकृतं दोषं मित्र द्रोहे च पातकम् ॥३८॥
कथं न ज्ञेयम् अस्माभिः पापाद् अस्मान्निवर्तितुम् ।
कुलक्षयकृतं दोषं प्रपच्यद्भिर्जनार्दन ॥३९॥

யத்யப்யேதே ந பச்யந்தி லோபோபஹத சேதஸ: |
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் மித்ர த்ரோஹே ச பாதகம் ||௩௮||
கதம் ந ஜ்ஞேயம் அஸ்மாபி: பாபாத் அஸ்மாந்நிவர்திதும் |
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர்ஜனார்தன ||௩௯||

பொருள் - ஜநார்த்தநா! பதவி ஆசையால் கெடுக்கப்பட்ட மனம் கொண்ட துரியோதனன் உள்ளிட்டவர்களின் வம்சம் அழிவதால் ஏற்படும் பாவம், நண்பர்களுக்குத் தீமை இழைப்பதால் உண்டாகும் பாவம் ஆகியவற்றை அறியாமல் இருந்தாலும் - வம்சம் அழிவது என்ற காரணத்தினால் உண்டாகும் மிகப் பெரிய தீமையைப் பற்றி நாம் நன்கு

அறிவோம். இவ்விதம் அறிந்த பின்னர் அந்தப் பாவங்களில் இருந்து மீளும் வழியை அறியாமல் இருப்போமா?

कुलक्षये प्रणच्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः ।
धर्मं नष्टे कुलं कृत्स्नम् अधर्माऽभिभवत्युत ॥४०॥
अधर्माभिभवात् कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः ।
स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय जायते वर्ण सङ्करः ॥४१॥
सङ्करो नरकायैव कुलघानां कुलस्य च ।

குலக்ஷயே ப்ரணச்யந்தி குலதர்மா: ஸநாதநா: |
தர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்நம் அதர்மோ அபிபவத்யுத ||௪0||
அதர்மாபிபவாத் க்ருஷ்ண ப்ரதுஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய: |
ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ண ஸங்கர: ||௪௧||
ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்நாநாம் குலஸ்ய ச |

பொருள் - வம்சம் அழிகின்றபோது பழமையான குலதர்மங்களும் அழிந்து விடுகின்றன. இவ்விதம் தர்மங்கள் அழிந்த பின்னர் அதர்மங்கள் குலம் முழுவதையும் மூடுகின்றன. க்ருஷ்ணா! அதர்மம் சூழ்ந்து கொள்வதன் காரணமாகக் குலப்பெண்கள் கெடுகின்றனர். வருஷ்ணி குலத்தில் வந்தவனே! பெண்கள் இவ்விதம் கெடும்போது நான்கு வர்ணங்களின் கலப்பு உண்டாகிவிடுகிறது. வர்ணங்களின் கலப்பு என்பது அந்தக் குலத்தை அழித்தவர்களுக்கும், அந்தக் குலத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் நரகத்தை அளிக்கக் காரணமாகிறது.

पतन्ति पितरो ह्येषां लुप्त पिण्डोदक क्रियाः ॥४२॥
दोषैरेतैः कुलघानां वर्ण सङ्कर कारकैः ।
उत्साद्यन्ते जाति धर्माः कुल धर्माच्च चाच्यताः ॥४३॥
उत्सन्न कुल धर्माणां मनुष्याणां जनार्दन ।
नरकेऽनियतं वासो भवतीत्यनुचुचुम ॥४४॥

பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்த பிண்டோதக க்ரியா: ||௪௨||
தோஷைரேதை: குலக்நாநாம் வர்ண ஸங்கர காரகை: |
உத்ஸாத்யந்தே ஜாதி தர்மா: குல தர்மாச்ச சாச்வதா: ||௪௩||
உத்ஸந்ந குல தர்மாணாம் மநுஷ்யாணாம் ஜனார்தன |

நரகே அநியதம் வாசோ பவதீத்யநுசுச்சுரம் ||சச||

பொருள் - குலத்தை அழித்தவர்களின் பித்ருக்கள் தங்களுக்கான பிண்டம் மற்றும் அபர காரியங்கள் நடக்காத காரணத்தால் பித்ருலோகங்களில் இருந்து விழுகின்றனர். குலதர்மத்தை அழித்து, வர்ணக் கலப்பையும் உண்டாக்கிய இவர்களே மிகப் பெரிய தோஷங்களை ஏற்படுத்துகின்றனர். இந்த தோஷங்கள் காரணமாக எப்போதும் நிலையான பழமையான வர்ண முறைகளும், குலதர்மங்களும் எளிதாக நாசம் அடைகின்றன. ஜநார்த்தனா! குலதர்மத்தை அழித்தவர்களுக்கு நரகத்தில் வசித்தல் என்பது ஏற்படுவதை நாம் அறிவோம் அல்லவா?

अहो बत महत् पापं कर्तुं व्यवसिता वयम् ।
यद् राज्यं सुखं लोभेन हन्तुं स्वजनम् उद्यताः ॥४५॥
यदि माम् अप्रतीकारम् अचस्त्रं चस्त्रं पाणयः ।
धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस्तन्मे क्षेमतरं भवेत् ॥४६॥

அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்தும் வ்யவஸிதா வயம் |
யத் ராஜ்ய சுக லோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநம் உத்யதா: ||ச௫||
யதி மாம் அப்ரதீகாரம் அசஸ்த்ரம் சஸ்த்ர பாணய: |
தார்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹந்யுஸ்தந்மே சேஷமதரம் பவேத் ||ச௬||

பொருள் - நாம் ராஜ்யபதவி என்ற ஆசை காரணமாக நமது உறவினர்களையே அழிக்கத் துணிந்துவிட்டோமே! இது மிகவும் பாவமான செயல் என்று அறிந்த பின்னரும் இதனைச் செய்யத் துணிவாக உள்ளோம். தங்கள் கைகளில் ஆயுதம் கொண்ட துரியோதனன் போன்றவர்கள், பதிலுக்கு ஆயுதம் ஏந்தித் தாக்காத என்னைக் கொன்றால், எனக்கு அது நன்மையை ஆகும்.

सञ्जय उवाच
एवम् उक्त्वार्जुन सङ्ख्ये रथोपस्थ उपाविचत् ।
विसृज्य सचरं चापं चोक संविग्र मानसः ॥४७॥

ஸஞ்ஜய உவாச
ஏவம் உக்த்வார்ஜுன ஸங்க்யே ரதோபஸ்த உபாவிசத் |
விச்ருஜ்ய ஸசரம் சாபம் சோக ஸம்விக்ந மாநச: ||ச௭||

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த கீதாபாஷ்யம் (ச்லோகம் 1-26 முதல் 1-47 முடிய)
 स तु पार्थो महामनाः परमकारुणिको दीर्घबन्धुः परमधार्मिकः सभ्रातृको
 भवद्विरतिघोरैर्मरणाैः जतुगृह दाहादिभिरसकृद्वञ्चितोऽपि परम पुरुष सहायोनात्मना
 हनिष्यमाणान् भवदीयान् विलोक्य बन्धु स्नेहेन परया कृपया धर्माधर्मभयेन
 चातिमात्रसन्नसर्वाङ्गः सर्वथाऽहं न योत्स्यामीत्युक्त्वा बन्धु विच्छेष जनित चोक संविग्र
 मानसः पार्थः सचरं चापं विसृज्य रथोपस्थ उपाविचत् ॥१.२६ - १.४७॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीभगवद्गीताभाष्ये प्रथमोऽध्यायः

பாஷ்யம் தமிழாக்கம் - (ச்லோகம் 1-26 முதல் 1-47 வரை) (ஸஞ்சயன் கூறுவது) மிகவும் பரந்த மனம் உடையவனும், கருணை உடையவனும், உறவினர்களை விரும்புவனும், தர்மத்தின் வழியில் எப்போதும் நிற்பவனும் ஆகியவன் அர்ஜுனன் ஆவான். உனது (த்ருதராஷ்ட்ரன்) புத்திரர்களால் அரக்கு மாளிகையில் தீயிடப்பட்டும், மேலும் பல கொடிய செயல்களாலும் பலமுறை வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள் பாண்டவர்கள் ஆவர். அப்படி இருந்தும், பரம்பொருளான கண்ணனைத் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டுள்ள அர்ஜுனன், தன் முன்னே நிற்கும் உறவினர்கள் மீது இரக்கமும், அன்பும், கருணையும் கொண்டான்; தர்மத்திற்குப் பயந்தான்; "நான் போர் புரிய மாட்டேன்" என்று கண்ணனிடம் கூறினான்; அம்புடன் கூடிய தனது வில்லைக் கைவிட்டான்; கலங்கிய மனதுடன் தேரில் அமர்ந்தான்.

இது ஸ்ரீபகவத் இராமானுஜர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாபாஷ்யத்தின் முதல் அத்யாயம்

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த தாத்தார்ய சந்திரிகை - (ச்லோகம் 1-26 முதல் 1-47 வரை) -
 अथाध्यायशेषस्य सङ्कलितार्थमाह - स त्विति । तुशब्देन पूर्वोक्त प्रकारादुर्योधनात्
 वक्ष्यमाण प्रकारविशिष्टस्य पार्थस्य विशेषं "स कौन्तेयः" इत्यनेनाभिप्रेतं द्योतयति ।
 बन्धुव्यपदेशमात्रयोग्यशत्रुवधानिच्छया विजयादिकं त्रैलोक्यराज्यावधिकमपि तृणाय
 मन्यत इति महामना इत्युक्तम् । "न काङ्क्षेविजयम्" इत्यादिकं हि वदति । शत्रूणामप्यसौ
 दुःखं न सहत इति, परमकारुणिकत्वोक्तिः; "कृपया परयाविष्टः" इति ह्युक्तम् ।
 "पितृनथ पितामहान्", "आचार्याः पितरः पुत्राः", इत्याद्युक्तस्नेह विषयप्राचुर्ये दीर्घबन्धु

शब्देनोक्तम् । यद्वा बन्धुना महापकारे कृतेऽपि स्वयं न शिथिलबन्धो भवतीति भावः । "सर्वान्बन्धून्", "स्वजनं हि", इत्यादिकमिह भाव्यम् । आततायिपक्षस्थानाम् अप्याचार्यादीनामहन्तव्यत्व अनुसन्धानात्, कुलक्षयादिजनिताधर्म पारम्पर्य दर्शनाच्च, परमधार्मिक इत्युक्तिः; आततायिवधानुज्ञानमाचार्यादिव्यतिरिक्त विषयमित्यर्जुनस्य भावः । स्म्रातृक इति नायमेक एवैवविधः, किन्तु सर्वेऽपि पाण्डवा इति भावः । एतेन "अस्मान्", "नः", "अस्माभिः", इत्यादिबिरुक्तं संगृहीतम् । यद्वा न केवलं स्वापकारमात्रानादरादेष बन्धुवधादिकमुपेक्षते; अपि स्वासन्नतराचार्यादिस्थानीय बहुमित स्नेहदयादिविषय धर्मराजद्रौपद्याद्यपकोरऽपीति भावः । आचार्यादिवधदोषोभ्रातृणामपि मा बूदित्यर्जुनाभिप्रायः । हन्तव्यत्व सूचनाय "घ्नतोऽपि" इत्युक्तम् । तद्विवृणोति - बवद्भिरित्यादिना । जतुगृहदाहादिभिरित्यादिना आततायिशब्दोऽपि व्याख्यातः; " अग्निदो गरदश्चैव शस्त्रापाणिर्धनापहः । क्षेत्रदारहरश्चैव षडेते आततायिनः", "आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन् । नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन" इति हि स्मरन्ति । आदिशब्देनासकृच्छब्देन चाततायित्वहेतवः प्रत्येकं बहशः कृताः, न चेदानीमप्युपरतमिति दर्शितम् । अनुपरतिश्च "घ्नतोऽपि" इति वर्तमान निर्देशेन सूचिता । बवद्भिरित्यनेन धृतराष्ट्रमपि "मुह्यन्तमनुमुह्यामि दुर्योधनममर्षणम्" इति पुत्रस्नेहवशादनुमन्तारं तत्तुल्यं व्यपदिशति । एवं च दुर्योधनादीनां सर्वेषाम् अप्यतिलोभोपहतचेतस्त्वादिना महामना इत्युक्त विपरीतत्वमुक्तं परमपुरुषेति । परमपुरुषः सहायो यस्येति विग्रहः; परमपुरुषस्य सहायो निमित्तमात्रमिति वा । वक्ष्यति हि - "मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन्" इति । अर्जुनश्च पूर्वं महाबलसहस्रेभ्योऽपि निरायुधस्य परमपुषस्य संनिधिमात्रमेव विजयहेतुतया निश्चित्य तमेव वव्रे । स्नेहाद्यस्थानत्व सूचनाय भवदीयान्विलोक्येत्युक्तम् । बन्धुस्नेहेनेत्यादि - नह्यसौ दुर्योधनवत् बन्धुद्वेषनृशंसत्वप्रतिभाटभयादिना विषण्णः, नापि गुणान्निवर्तते; न च परमपुरुषसचिवस्य स्वस्य दौर्बल्यादिति भावः । "सीदन्ति" इत्यादेः "मनः" इत्यन्तस्यार्थः अतिमात्रेत्यादिना संगृहीतः । "एतान्न हन्तुमिच्छामि", "यदि मामप्रतीकारम्" इत्यादेरभिप्रेतमाह - सर्वथाहमिति । सर्वथा बहुप्रकारम् - एषामाततायित्वेऽपि, इदानीं हन्तुमुद्यतत्वेऽपि, युद्धान्निवृत्तेरधर्माकीर्त्यादिहेत्वेऽपि, युद्धस्य त्रैलोक्य राज्याद्युपायत्वेऽपि, किं बहुना सर्वेश्वरेश्वरेण मम हेततमोपदेशिना भवतोक्तत्वेऽपीति बन्धुविनाशस्य सिद्धत्वाद्यवसायः शोकहेतुः, विषादमात्रपरो वात्र

शोकशब्दः, स च शोकः सशरचापपरित्यागे हेतुरिति व्युत्क्रमपाठेन दर्शितम् ।
 "संविग्रमानसः" अत्यर्थचलितयुद्धाध्यवसाय इत्यर्थः । "ओ विजी भयचलनयोः" इति
 धातुः । एवम् चलितयुद्धाध्यवसायत्वात् समराध्वरस्रुक्रस्रुवादिरस्थानीयं सशरं चापं
 विसृज्य प्रायोपवेशादिपर इव रथे रथिस्तानाद्विनिवृत्य रथोत्सङ्ग उपाविशदिति भावः ॥

(மேலே உள்ள தாத்தப்ரிய சந்த்ரிகையின் தமிழாக்கம்) – “ஸ து” என்று தொடங்கும் வாக்கியம் மூலமாக இந்த அத்தியாயத்தில் எஞ்சியுள்ள ச்லோகங்களின் திரண்ட பொருளை அருளிச்செய்கிறார். “து” என்ற பதம் மூலம் முன்னர் கூறப்பட்ட துரியோதனனைக் காட்டிலும் இனிக் கூற உள்ள குணங்களுடன் கூடியவனான அர்ஜுனனுக்கு உள்ள வேறுபாட்டை உணர்த்துகிறார். “மஹாமநா = பெரிய மனம் கொண்டவன்” என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? விரோதிகளாக முன்னே நிற்பவர்கள், வெறும் பெயர் அளவில் மட்டுமே உறவினர்கள் என்றபோதிலும் அவர்களைக் கொல்ல எண்ணம் அற்றவனாகவும், மூன்று உலகை அரசாளுவது முடிய உள்ள வெற்றிகளைத் துச்சமாக எண்ணுவதாலும் இவ்விதம் “மஹாமநா” எனப்பட்டான்; இது (1-31) – ந காங்ஷேஷ விஷயம் – என்ற ச்லோகத்தின் பொருளாகும். “பரமகாருணிகள் = மிகுந்த தயை கொண்டவன்” என்பதன் பொருள், எதிரியின் துன்பத்தைக்கூட பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை என்பதாகும்; இது (1-27) – க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ – என்பதன் பொருளாகும். “தீர்க்கப்பந்து” என்று பாஷ்யத்தில் உள்ள பதம், ப்ரீதி செய்யப்பட வேண்டிய உறவினர்கள் பலர் உள்ளனர் என்பதைக் காட்டுகிறது; இது (1-26) – பித்ருன் அத பிதாமஹான், (1-34) - ஆசார்யா: பிதர: புத்ரா: - என்பதைக் குறித்தது. அல்லது இந்தப் பதம் உறவினர்களால் மிகப் பெரிய தவறுகள் இழைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவர்களிடம் அர்ஜுனன் கொண்ட அன்பு மாறவில்லை என்பதைக் காட்டுவதாகவும் கூறலாம்; இதனைச் ச்லோகம் (1-27) – ஸர்வாந்பந்தாந், (1-36) - ஸ்வஜனம் - போன்றவை மூலம் உணரலாம். “பரமதார்மீக = சிறந்த தர்மத்தின் வழிநிற்பவர்கள்” என்று பாஷ்யத்தில் உள்ளதன் பொருள் என்ன? ஆசார்யர்கள் தனது ஆததாயிகள் பக்கம் சேர்ந்துள்ள போதிலும் அவர்களைக் கொல்லக்கூடாது என்று எண்ணுவதாலும், ஒரு குலம் நாசம் அடைகிறது என்றால் அதனால் ஏற்படக்கூடிய அதர்மங்களின் வரிசை எப்படிப்பட்டது என்று இவன் அறிந்தபடியாலும் இவ்விதம் கூறப்பட்டது. ஆததாயிகளைக் கொல்லலாம் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறியுள்ளபோதிலும், அந்த அனுமதி என்பது ஆசார்யர்கள் தவிர மற்றவர்களை மட்டுமே அவ்விதம் கொல்லலாம் என்பது அர்ஜுனனின் எண்ணமாக உள்ளது. இத்தகைய சிந்தனை அர்ஜுனன் ஒருவனுக்கு மட்டும் அல்ல, பாண்டவர்கள் அனைவருக்குமே உள்ளது என்பதை உணர்த்த பாஷ்யத்தில் “ஸப்ராத்ருக = உடல் பிறந்தவர்களுடன் சேர்ந்த” என்ற பதம் இடப்பட்டது. ஆகவே அர்ஜுனன், “அஸ்மாந், ந: , வயம், அஸ்மாபி:” போன்றவற்றை உரைத்தது, தன்னுடன் பிறந்தவர்களையும் சேர்த்தே கூறினான் என்று கருத்து. இங்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் - தனக்குப்

பெரும் தீங்குகள் இழைத்தனர் என்பதை மட்டுமே தள்ளிவிட்டு, அர்ஜுனன் தனது உறவினர்களான எதிரிகளைக் கொல்ல மனம் இல்லாமல் நின்றான் என்பது மட்டும் அல்ல; தனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களாகவும், ஆசார்ய ஸ்தானத்தில் உள்ளவர்களாகவும், மரியாதை - ப்ரீதி - தயை போன்றவற்றுக்கு இலக்காக இருக்கக்கூடிய தகுதி கொண்டவர்களாகவும் உள்ளவர்கள், தர்மபுத்திரர் மற்றும் த்ரௌபதி போன்றவர்களுக்குத் தீங்கு இழைத்தனர் என்பதையும் மறந்து நின்றான் என்று கருத்து. அதாவது ஆசார்யர்களைக் கொல்வதன் மூலம் உண்டாகக் கூடிய பாவங்கள் தனது சகோதரர்களுக்கு உண்டாகக்கூடாது என்று அர்ஜுனன் எண்ணினான். ஆனால் இவர்களைக் கொல்வது அவசியமே என்பது - க்நதோ அபி - என்பதால் உணர்த்தப்பட்டது. இதனை “பவத்பி = உங்கள் மூலம்” என்று விவரிக்கிறார். “ஐதுக்ருஹதாஹாதிபி = அரக்கு மாளிகையை எரித்தது போன்ற செயல்கள்” என்பதன் மூலம் ஆததாயீ என்னும் பதம் விவரிக்கப்படுகிறது. அக்நிதோ கரதச்சைவ சஸ்த்ராபாணிர்நாபஹ: | சேஷத்ரதாரஹர்ச்சைவ ஷடேதே ஆததாயிந: - தீ வைப்பவன், விஷம் வைப்பவன், ஆயுதம் ஏந்தி அழிக்கவருபவன், செல்வத்தை அபகரித்தவன், நிலத்தை அபகரித்தவன், மற்றவன் மனைவியை அபகரித்தவன் என்ற ஆறு பேர்களும் ஆததாயிகள் ஆவர் - என்றது காண்க. மேலும் மநுஸ்ம்ருதி (8-351) - ஆததாயிநமாயாந்தம் ஹந்யாதேவாவிசாரயந் | நாததாயிவதே தோஷோ ஹந்துர்பவதி கச்சன - தன்னை அழிக்கவரும் ஆததாயியை எந்தவிதமான யோசனையும் இன்றி அழிக்கவேண்டும்; இவ்விதம் அவனை அழிப்பதால் அழிப்பவனுக்கு எந்தப் பாவமும் உண்டாகாது - என்றது. பாஷ்யத்தில் உள்ள “ஆதி = முதலான, அஸக்ருத் = பல தடவை” என்ற பதங்கள் மூலம் ஆததாயிகளாக இருப்பதற்கான பல செய்கைகள் துரியோதனன் உள்ளிட்டவர்களால் தனித்தனியே பலமுறை செய்யப்பட்டன என்று காட்டப்பட்டது. இதனை இவர்கள் இன்னமும் நிறுத்தவில்லை என்றும் உணர்த்தப்பட்டது. இது ச்லோகம் (1-34) - க்நதோபி - கொல்லுகின்றவர்களாக உள்ளபோதிலும் - என்று நிகழ்காலமாகக் கூறி உணர்த்தப்பட்டது. பாஷ்யத்தில் - “பவத்பி = உங்களால்” என்பதன் மூலம், தனது புத்திரனிடம் கொண்ட அன்பு காரணமாக அவனது செயல்களுக்கு அனுமதி அளித்தபடி உள்ள த்ருதராஷ்ட்ரனையும் துரியோதனனுக்கு சமமாகக் கூறப்பட்டதைத் தெரிவிக்கிறார். மேலும் துரியோதனன் உள்ளிட்ட பலரும் ஆசை காரணமாகக் களங்கமான மனம் கொண்டவர்கள் என்பதால், “மஹாமந = பெரிய மனம்” கொண்டவன் என்ற அர்ஜுனனைக் காட்டிலும் எதிரான ஸ்வபாவம் உள்ளவர்கள் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. “பரமபுருஷஸஹாய = பரமபுருஷனைத் துணையாகக் கொண்ட” என்றதன் கருத்து என்ன? சகுனி, கர்ணன் போன்றவர்களைத் தனது உதவிக்குக் கொண்டிருந்தபோதிலும் துரியோதனன் உள்ளிட்டவர்கள், தன்னால் கொல்லப்படப் போகிறார்கள் என்று அர்ஜுனன் உணர்ந்ததன் காரணம் - தனக்குத் துணையாகப் பரமபுருஷனே உள்ளதால் - என்னும் கருத்தே பரமபுருஷஸஹாய என்று கூறப்பட்டது. இதுவே அர்ஜுனனின் துக்கத்திற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்டது. பாஷ்யத்தில் உள்ள

“பரமபுருஷஸஹாய” என்பதற்கு, “பரமபுருஷனைத் துணையாகக் கொண்ட” என்றும், “எம்பெருமானுக்கு கீதையை வெளிப்படுத்த ஒரு சாக்காக அமைந்த” என்றும் பொருள் கூறலாம். இந்த இரண்டாவது கருத்தை கீதையில் (11-33) – மயைவையே நிறுதா: பூர்வமேவ நிமித்தமாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசிந் - நான் முன்பே இவர்களைக் கொண்டு விட்டேன், நீ ஒரு நிமித்த காரணமாக மட்டுமே நின்று யுத்தம் செய்வாய் - என்பதில் காணலாம். க்ருஷ்ணன் தனக்கு அளிப்பதாகக் கூறிய பல ஆயிரம் ஸேனைகளை அர்ஜுனன் தவிர்த்துவிட்டு, ஆயுதம் இல்லாத க்ருஷ்ணன் தன் பக்கம் இருப்பது மட்டுமே தான் வெல்வதற்கு ஏற்ற காரணமாக இருக்கும் என்று முடிவு செய்து, அதன்படியே வேண்டி நின்றான். “பந்துஸ்நேஹேந = உறவினர் என்னும் ப்ரீதியால்” என்பதன் பொருள் என்ன? இதன் கருத்து என்னவென்றால் – இந்த அர்ஜுனன், துரியோதனன் போன்று தனது உறவினர்களிடம் விரோதம் கொள்ளாதல், அவர்கள் குறித்து தீய எண்ணம், எதிரிகளிடம் பயம் போன்ற காரணங்களால் துக்கம் கொள்ளவில்லை; விரோதிகளின் தீய குணங்கள் போன்றவற்றைப் பார்த்த பின்னர் யுத்தம் செய்யமாட்டேன் என்று திரும்பவில்லை; எம்பெருமானே உதவியாக இருந்தபோதிலும், தனக்குப் பலன் இல்லை என்று எண்ணியதாலும் திரும்பவில்லை (உறவினர்களிடம் கொண்ட பாசம் காரணமாகத் திரும்பினான்) – என்று கருத்து. அடுத்து (1-28) - ஸீதந்தி - என்று உள்ள வரியில் இருந்து, (1-30) – மந: - என்பது முடிய உள்ளதற்கான திரண்ட பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதனை “அதிமாத்ரே = நடுங்கியபடி” என்பது போன்ற வாக்கியங்களால் விளக்குகிறார். அடுத்துள்ள “ஸர்வதாஹம் = எந்தவிதத்திலும் நான்” என்னும் பதமானது, (1-34) - ஏதாந் ந ஹந்துமிச்சாமி, (1-43) – மாமப்ரதீகரம் – என்பதான ச்லோகங்களை உணர்த்துகிறது. அதாவது - இப்படியாக என் முன்பாக உள்ள இவர்கள் ஆததாயிகளாக உள்ளபோதிலும், இந்த யுத்தங்களத்தில் என்னைக் கொல்ல முடிவு செய்திருந்தாலும், இந்தப் போர்க்களத்தை விட்டுத் திரும்புதல் என்பதன் மூலம் எனக்கு அதர்மம் மற்றும் களங்கம் ஆகியவை உண்டாவதாக இருந்தாலும், இந்த யுத்தம் செய்தல் மூலமாக எனக்கு மூன்று உலகங்களையும் ஆளும் அரசு பதவி கிட்டினாலும்; இப்படிப் பலவிதமாகக் கூறி என்ன பலன் – அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈசுவரனாக உள்ளவனும், எனக்கு நன்மையை மட்டுமே எண்ணுபவனாக உள்ளவனும் ஆகிய உன்னால் கூறப்பட்டபோதிலும், “ஸர்வதாஹம் = எந்தவிதத்திலும் நான் (யுத்தம் செய்யமாட்டேன்)” என்று படிக்கப்படவேண்டும். உறவினர்களின் அழிவு என்பது நிச்சயமாக வரப்போகிறது என்பதே இவனது துக்கத்தின் காரணம் ஆகும். இந்த துக்கமே அம்புடன் கூடியதான வில்லைக் கீழே விட்டதற்கான காரணம் என்று எம்பெருமானார் பாஷ்யம் இட்டார். (1-46) - ஸம்விக்னமானஸ: – என்றால் மிகவும் சலித்துப் போனதான, யுத்தம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்ட – என்று கருத்து. இப்படியாக யுத்தம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் தளர்ந்ததன் காரணமாக, யுத்தத்தின் ஆயுதங்களான அம்பு, வில் போன்றவற்றைக் கைவிட்டு, தேரின் எஜமானன் அமரவேண்டிய இடத்தைவிட்டு, கீழ்த்தட்டில் அமர்ந்தான்.

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

முதல் அத்யாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

2. உகவை யடைந்த வுறவுடை யார்பொர லுற்றவந்நாட்
டகவுட னன்பு கரைபுர ளத்தரு மத்தளவின்
மிகவுள மஞ்சி விழுந்தடி சேர்ந்த விசயனுக்கோர்
நகையுட னுண்மை யுரைக்க வமைந்தன னாரணனே.

பொருள் - மிகுந்த கர்வம் கொண்டிருந்த பந்துக்களான துரியோதனன் உள்ளிட்டவர்கள் பாண்டவர்களுடன் யுத்தம் தொடங்கிய நேரத்தில், மிகுந்த கருணை காரணமாக அன்பு கரை புரண்டு ஓட, யுத்தம் என்பது தர்மம் என்ற போதிலும், அச்சம் கொண்டு, க்ருஷ்ணனின் தாமரைத்திருவடிகளில் அர்ஜுனன் விழுந்தான். அவனைப் பார்த்த ஸ்ரீமந் நாராயணனாகிய க்ருஷ்ணன் புன்னகை பூத்தபடி உண்மையை உரைக்க நின்றான்.

ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை முதல் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

பார்த்தனுக்காகத் தேர்த்தட்டில் நின்ற திருவரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தேர்த்தட்டில் திருவரங்கன் தாம் பணித்த மெய்ம்மை பெருவார்த்தையை
உலகறியச் செப்பிய நம் உடையவர் திருவடிகளே சரணம்